

Dziennik Urzędowy C 114

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 56
20 kwietnia 2013

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
	IV <i>Informacje</i>	

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2013/C 114/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 108 z 13.4.2013.....	1
	Sąd	
2013/C 114/02	Przydział sędziów do izb	2

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2013/C 114/03	Sprawa C-460/09 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Inalca SpA — Industria Alimentari Carni i Cremonini SpA przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna Unii Europejskiej — Stwierdzenie nieprawidłowości w zakresie refundacji wywozowych do wołowiny przeznaczonej do wywozu do Jordanii — Dochodzenie prowadzone przez OLAF — Przekazanie władzom krajowym ustaleń OLAF-u — Ustanowienie gwarancji — Żądanie zwrotu związanych z tym kosztów — Związek przyczynowy — Odwołanie wzajemne — Termin przedawnienia — Rozpoczęcie biegu terminu)	5
---------------	--	---

PL

Cena:
4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2013/C 114/04	Sprawa C-473/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Węgrom (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozwój kolei wspólnotowych — Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej — Pobieranie opłat za infrastrukturę kolejową — Dyrektywy 91/440/EWG i 2001/14/WE — Niepełna transpozycja)	5
2013/C 114/05	Sprawa C-483/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozwój kolei wspólnotowych — Dyrektywa 2001/14/WE — Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej — Pobieranie opłat — Opłaty — Niezależność zarządzania)	6
2013/C 114/06	Sprawa C-555/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport — Rozwój kolei wspólnotowych — Dyrektywa 91/440/EWG — Artykuł 6 ust. 3 i załącznik II — Dyrektywa 2001/14/WE — Artykuł 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2 — Zarządca infrastruktury — Niezależność organizacyjna i decyzyjna — Struktura holdingu — Niepełna transpozycja)	6
2013/C 114/07	Sprawa C-556/10: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport — Rozwój kolei wspólnotowych — Dyrektywa 91/440/EWG — Artykuł 6 ust. 3 i załącznik II — Dyrektywa 2001/14/WE — Artykuł 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2 — Zarządca infrastruktury — Niezależność organizacyjna i decyzyjna — Struktura holdingu — Dyrektywa 2001/14 — Artykuł 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 — Ustalanie opłat na bazie kosztów bezpośrednich — Pobieranie opłat — Koszty bezpośrednie — Koszty całkowite — Dyrektywa 2001/14 — Artykuł 6 ust. 2 — Brak mechanizmu zachęcającego do obniżania kosztów — Dyrektywa 91/440 — Artykuł 10 ust. 7 — Dyrektywa 2001/14 — Artykuł 30 ust. 4 — Organ kontrolny — Kompetencje)	7
2013/C 114/08	Sprawa C-617/10: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Haparanda tingsrätt — Szwecja) — Åklagaren przeciwko Hansowi Åkerbergowi Franssonowi (Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Zakres zastosowania — Artykuł 51 — Stosowanie prawa Unii — Ściganie czynów powodujących uszczuplenie zasobów własnych Unii — Artykuł 50 — Zasada ne bis in idem — Uregulowania krajowe przewidujące ściganie za ten sam czyn w dwóch oddzielnych postępowaniach, administracyjnym i karnym — Zgodność)	7
2013/C 114/09	Sprawa C-11/11: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Air France przeciwko Heinzowi-Gerkemu Folkertsowi, Luz-Terezii Folkerts (Odesłanie prejudycjalne — Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuły 6 i 7 — Lot łączony — Stwierdzenie opóźnienia w chwili przybycia do miejsca docelowego — Opóźnienie wynoszące co najmniej trzy godziny — Prawo pasażerów do odszkodowania)	8
2013/C 114/10	Sprawa C-123/11: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — A Oy (Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 49 TFUE — Przepisy podatkowe — Połączenie spółki dominującej z siedzibą w danym państwie członkowskim ze spółką zależną z siedzibą w innym państwie członkowskim — Możliwość odliczenia przez spółkę dominującą strat spółki zależnej wynikających z działalności owej spółki zależnej — Wykluczenie spółek zależnych niebędących rezydentami)	9
2013/C 114/11	Sprawa C-168/11: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Manfred Beker, Christa Beker przeciwko Finanzamt Heilbronn (Swobodny przepływ kapitału — Podatek dochodowy — Dochody kapitałowe — Umowa w sprawie unikania podwójnego opodatkowania — Dywidendy wypłacane przez spółki mające siedzibę w państwach członkowskich i w państwach trzecich — Określenie maksymalnej wysokości zaliczenia podatku pobranego u źródła za granicą na poczet krajowego podatku dochodowego — Brak uwzględnienia wydatków osobistych i związanych z trybem życia — Względy uzasadniające)	9

2013/C 114/12	Sprawa C-243/11: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank van eerste aanleg te Brussel — Belgia) — RVS Levensverzekeringen NV przeciwko Belgische Staat (Ubezpieczenia na życie — Roczny podatek obejmujący transakcje ubezpieczeniowe — Dyrektywa 2002/83/WE — Artykuł 1 ust. 1 lit. g) i art. 50 — Pojęcie „państwa członkowskiego zobowiązania” — Zakład ubezpieczeń z siedzibą w Niderlandach — Ubezpieczający, który zawarł umowę ubezpieczenia w Niderlandach i przeniósł miejsce stałego pobytu do Belgii po zawarciu umowy — Swoboda świadczenia usług) 10	10
2013/C 114/13	Sprawa C-246/11 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji Europejskiej (Odrowołanie — Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) — Rozporządzenie (EWG) nr 2052/88 — Artykuł 13 ust. 3 — Rozporządzenie (EWG) nr 4253/88 — Artykuł 21 ust. 1 — Dotacja globalna na inwestycje lokalne w Portugalii — Zmniejszenie pomocy finansowej) 10	10
2013/C 114/14	Sprawa C-282/11: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia — Hiszpania) — Concepción Salgado González przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS) (Artykuł 48 TFUE — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i (WE) nr 883/2004 — Ubezpieczenie emerytalne i na wypadek śmierci — Szczególne zasady stosowania ustawodawstwa krajowego dotyczącego ubezpieczenia emerytalnego — Obliczanie świadczeń) 11	11
2013/C 114/15	Sprawa C-332/11: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — ProRail NV przeciwko Xpedys NV, DB Schenker Rail Nederland NV, Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen NV, FAG Kugelfischer GmbH (Rozporządzenie (WE) nr 1206/2001 — Współpraca przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych i handlowych — Bezpośrednie przeprowadzanie dowodu — Powołanie eksperta — Ekspertyza przeprowadzana częściowo na terytorium państwa członkowskiego sądu odsyłającego, a częściowo na terytorium innego państwa członkowskiego) 11	11
2013/C 114/16	Sprawa C-399/11: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Constitucional Madrid — Hiszpania) — postępowanie karne przeciwko Stefanowi Melloniemu (Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Orzeczenia wydane w wyniku rozprawy, na której dana osoba nie stawiła się osobiście — Wykonanie kary orzeczonej zaocznie — Możliwość wznowienia postępowania) 12	12
2013/C 114/17	Sprawa C-425/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg — Niemcy) — Katja Ettwein przeciwko Finanzamt Konstanz (Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony w sprawie swobodnego przepływu osób — Równość traktowania — Osoby prowadzące działalność na własny rachunek na terenach przygranicznych — Obywatele państwa członkowskiego Unii — Dochody z tytułu działalności zawodowej uzyskiwane w tym państwie członkowskim — Przeniesienie miejsca zamieszkania do Szwajcarii — Odmowa przyznania przywileju podatkowego w rzeczonym państwie członkowskim z powodu zmiany miejsca zamieszkania) 13	13
2013/C 114/18	Sprawa C-427/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — Margaret Kenny i in. przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform i in. (Artykuł 141 WE — Dyrektywa 75/117/EWG — Równość wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet — Dyskryminacja pośrednia — Obiektywne uzasadnienie — Przesłanki) 13	13
2013/C 114/19	Sprawa C-472/11: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (wcześniej — Fővárosi Bíróság) — Węgry) — Banif Plus Bank Zrt. przeciwko Csabie Csipaiowi, Viktorii Csipai (Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Badanie z urzędu przez sąd krajowy nieuczciwego charakteru warunku umownego — Obowiązek sądu krajowego, który stwierdził z urzędu nieuczciwy charakter warunku umownego, wezwania stron do przedstawienia uwag przed orzeczeniem o skutkach takiego stwierdzenia — Warunki umowne, jakie należy wziąć pod uwagę przy ocenie nieuczciwego charakteru) 14	14

2013/C 114/20	Sprawa C-544/11: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Rheinland-Pfalz — Niemcy) — Helga Petersen, Peter Petersen przeciwko Finanzamt Ludwigshafen (Swobodne świadczenie usług — Swobodny przepływ pracowników — Uregulowanie państwa członkowskiego zezwalające na zwolnienie z podatku dochodów osiąganych z pracy wykonanej w innym państwie w ramach pomocy rozwojowej — Przesłanki — Siedziba pracodawcy na terytorium kraju — Odmowa, w wypadku gdy pracodawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim) 15	15
2013/C 114/21	Sprawa C-561/11: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil de Alicante — Hiszpania) — Fédération Cynologique Internationale przeciwko Federación Canina de Perros de Pura Raza (Wspólnotowe znaki towarowe — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 9 ust. 1 — Pojęcie osób trzecich — Właściciel późniejszego wspólnotowego znaku towarowego) 15	15
2013/C 114/22	Sprawa C-619/11: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Bruxelles — Belgia) — Patricia Dumont de Chassart przeciwko Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés (ONAFTS) (Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 72, art. 78 ust. 2 lit. b) i art. 79 ust. 1 lit. a) — Świadczenia rodzinne dla sierot — Sumowanie okresów ubezpieczenia i zatrudnienia — Okresy ukończone przez rodzica pozostającego przy życiu w innym państwie członkowskim — Brak uwzględnienia) 16	16
2013/C 114/23	Sprawa C-655/11 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 lutego 2013 r. — Seven for all mankind LLC przeciwko Seven SpA — Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wcześniejszy słowny znak towarowy — Element „SEVEN” — Podobieństwo oznaczeń — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Względna podstawa odmowy rejestracji) 16	16
2013/C 114/24	Sprawa C-1/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Lisboa — Portugalia) — Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas przeciwko Autoridade da Concorrência (Samorząd zawodowy dyplomowanych księgowych — Uregulowanie dotyczące systemu obowiązkowego szkolenia dyplomowanych księgowych — Artykuł 101 TFUE — Związek przedsiębiorstw — Ograniczenie konkurencji — Uzasadnienia — Artykuł 106 ust. 2 TFUE) 17	17
2013/C 114/25	Sprawa C-18/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Město Zámberk przeciwko Finanční ředitelství v Hradci Králové, obecnie Odvolací finanční ředitelství (Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. m) — Zwolnienie — Świadczenie usług ściśle związanych z uprawianiem sportu lub z wychowaniem fizycznym — Podejmowanie aktywności sportowej w sposób niezorganizowany i niesystematyczny — Miejski park wodny) 18	18
2013/C 114/26	Sprawa C-46/12: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ankenævnet for Uddannelsesstøtten — Dania) — LN przeciwko Styrelsen for Videregående Uddannelser og Uddannelsesstøtte (Obywatelstwo Unii — Swobodny przepływ pracowników — Zasada równego traktowania — Artykuł 45 ust. 2 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Artykuł 7 ust. 2 — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 24 ust. 1 i 2 — Odstępstwo od zasady równego traktowania w odniesieniu do pomocy na utrzymanie w czasie studiów w postaci stypendiów lub pożyczek — Obywatel Unii studiujący w przyjmującym państwie członkowskim — Praca najemna przed rozpoczęciem i po rozpoczęciu studiów — Zasadniczy cel zainteresowanego w chwili wjazdu na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego — Wpływ na zakwalifikowanie go jako pracownika i na jego prawo do stypendium) 18	18
2013/C 114/27	Sprawa C-68/12: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky — Słowacja) — Protimonopolný úrad Slovenskej republiky przeciwko Slovenská sporiteľňa, a.s. (Pojęcie „porozumienia, decyzji i uzgodnionej praktyki” — Porozumienie zawarte między kilkoma bankami — Konkurujące przedsiębiorstwo prowadzące na rozpatrywanym rynku działalność, której zarzucana jest niezgodność z prawem — Wpływ — Brak) 19	19

2013/C 114/28	Sprawa C-79/12: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Abia Iulia — Rumunia) — SC Mora IPR SRL przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Sibiu (Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 211 — Płatność odroczonego podatku VAT w imporcie) 20
2013/C 114/29	Sprawa C-104/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Köln-Nord przeciwko Wolframowi Beckerowi (Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 2 lit. a) — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Wymóg bezpośredniego związku między transakcją na wcześniejszym etapie obrotu a opodatkowaną transakcją na późniejszym etapie obrotu — Kryteria ustalenia bezpośredniego związku — Usługi adwokata świadczone w ramach postępowania karnego o przekupstwo przeciwko członkowi zarządu i głównemu udziałowcy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) 20
2013/C 114/30	Sprawa C-111/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Ministero per i beni e le attività culturali i in. przeciwko Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia i in. (Dyrektywa 85/384/EWG — Wzajemne uznawanie dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie architektury — Artykuł 10 i art. 11 lit. g) — Ustawodawstwo krajowe uznające ekwiwalentność dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji architekta i inżyniera budownictwa, lecz zastrzegające dla architektów prace dotyczące nieruchomości uznanych za należące do dziedzictwa artystycznego — Zasada równego traktowania — Sytuacja czysto wewnętrzna z punktu widzenia państwa członkowskiego) 21
2013/C 114/31	Sprawa C-246/12 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Ellinika Nafpigeia AE przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Pomoc państwa — Przemysł stoczniowy — Decyzja uznająca środki pomocowe za niezgodne ze wspólnym rynkiem — Ochrona podstawowych interesów bezpieczeństwa narodowego — Warunki konkurencji na rynku wewnętrznym) 21
2013/C 114/32	Sprawa C-235/12 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 2 marca 2012 r. w sprawie T-594/11 H-Holding AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 14 maja 2012 r. przez H-Holding AG 22
2013/C 114/33	Sprawa C-563/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 5 grudnia 2012 r. — BDV Hungary Trading Kft., w dobrowolnej likwidacji przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága 22
2013/C 114/34	Sprawa C-614/12: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 31 grudnia 2012 r. — József Dutka przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal 23
2013/C 114/35	Sprawa C-5/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Törvényszék (Węgry) w dniu 3 stycznia 2013 r. — Ferenc Tibor Kovács przeciwko Vas Megyei Rendőrfőkapitányság 23
2013/C 114/36	Sprawa C-15/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 stycznia 2013 r. Datenlotsen Informationssysteme GmbH przeciwko Technische Universität Hamburg-Harburg 23
2013/C 114/37	Sprawa C-21/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 15 stycznia 2013 r. — Simon, Evers, & Co GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Hafen 24
2013/C 114/38	Sprawa C-67/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w 29 listopada 2012 r. w sprawie T-491/07 CB przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 lutego 2013 r. przez Groupement des cartes bancaires (CB) 24

2013/C 114/39	Sprawa C-68/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 8 lutego 2013 r. — Markus Weiss przeciwko Condor Flugdienst GmbH	25
2013/C 114/40	Sprawa C-79/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) w dniu 15 lutego 2013 r. — Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers przeciwko Selver Saciri i in.....	26
2013/C 114/41	Sprawa C-81/13: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2013 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej	26
2013/C 114/42	Sprawa C-83/13: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbetsdomstolen (Szwecja) w dniu 19 lutego 2013 r. — Fonnship A/S, Svenska Transportarbetarförbundet przeciwko Fonnship A/S, Svenska Transportarbetarförbundet, Facket för Service och Kommunikation (SEKO)	27
2013/C 114/43	Sprawa C-90/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-392/09, 1. garantovaná a.s. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 lutego 2013 r. przez 1. garantovaná a.s.	28
2013/C 114/44	Sprawa C-93/13 P: Odwołanie od wyroku Sądu (izba siódma) wydanego w dniu 13 grudnia 2012 r. w sprawie T-103/08 Versalis SpA, wcześniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 lutego 2013 r. przez Komisję Europejską	28
2013/C 114/45	Sprawa C-100/13: Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec	29

Sąd

2013/C 114/46	Sprawa T-93/10: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Bilbaína de Alquitranes i in. przeciwko ECHA (REACH — Identyfikacja paku smoły węglowej wysokotemperaturowej jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Równość traktowania — Proporcjonalność)	30
2013/C 114/47	Sprawa T-94/10: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Rütgers Germany i in. przeciwko ECHA (REACH — Identyfikacja oleju antracenowego jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Równość traktowania — Proporcjonalność)	30
2013/C 114/48	Sprawa T-95/10: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Cindu Chemicals i in. przeciwko ECHA (REACH — Identyfikacja oleju antracenowego o niskiej zawartości antracenu jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Równość traktowania — Proporcjonalność).....	31
2013/C 114/49	Sprawa T-96/10: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Rütgers Germany i in. przeciwko ECHA (REACH — Identyfikacja oleju antracenowego (pasty antracenowej) jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Równość traktowania — Proporcjonalność)	31

2013/C 114/50	Sprawa T-498/10: Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2013 r. — Mayer Naman przeciwko OHIM — Daniel e Mayer (David Mayer) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy David Mayer — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy DANIEL & MAYER MADE IN ITALY — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Żądanie wykazania rzeczywistego używania sformułowane po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą — Wniesienie po terminie — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009).....	32
2013/C 114/51	Sprawa T-539/10: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Acino przeciwko Komisji (Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Zawieszenie wprowadzenia do obrotu i wycofanie pewnych partii produktów leczniczych zawierających substancję czynną „Clopidogrel” — Zmiana warunków pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych — Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 i dyrektywa 2001/83/WE — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia)	32
2013/C 114/52	Sprawa T-186/11: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Schönberger przeciwko Parlamentowi (Skarga o stwierdzenie nieważności — Prawo do składania petycji — Petycja złożona do Parlamentu Europejskiego — Petycja uznana za dopuszczalną — Decyzja zamykająca procedurę rozpatrywania petycji — Akt niezaskarżalny — Niedopuszczalność)	33
2013/C 114/53	Sprawa T-247/11: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — FairWild Foundation przeciwko OHIM — Wild (FAIRWILD) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Słowny znak towarowy FAIRWILD — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy WILD — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).....	33
2013/C 114/54	Sprawa T-370/11: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Polska przeciwko Komisji (Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Przejściowe zasady dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji od roku 2013 — Wskaźniki stosowane do obliczania przydziału uprawnień do emisji — Równość traktowania — Proporcjonalność)	34
2013/C 114/55	Sprawa T-39/12 P: Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Di Tullio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Członkowie personelu tymczasowego — Urlop na czas pełnienia służby krajowej — Artykuł 18 WZIPW — Skutki wyroku w czasie).....	34
2013/C 114/56	Sprawa T-591/10: Postanowienie Sądu z dnia 26 lutego 2013 r. — Castiglioni przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Procedura przetargowa — Budowa, przebudowa i utrzymanie budynków i infrastruktury w placówce w Isprze Wspólnego Centrum Badawczego — Kryteria wyboru — Odrzucenie oferty złożonej przez oferenta i decyzja o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi — Nowe zarzuty — Skarga częściowo oczywiście pozbawiona podstawy prawnej i częściowo oczywiście niedopuszczalna)	34
2013/C 114/57	Sprawa T-57/13: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — Club Hotel Loutraki i in. przeciwko Komisji	35
2013/C 114/58	Sprawa T-58/13: Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — Club Hotel Loutraki i in. przeciwko Komisji	36
2013/C 114/59	Sprawa T-59/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 30 stycznia 2013 r. przez BT od postanowienia wydanego w dniu 3 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-45/12 BT przeciwko Komisji	37
2013/C 114/60	Sprawa T-73/13: Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2013 r. — InterMune UK i in. przeciwko EMA	38

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2013/C 114/61	Sprawa T-93/13: Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2013 r. — Zjednoczone Królestwo przeciwko EBC	38
2013/C 114/62	Sprawa T-94/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 17 lutego 2013 r. przez Ioannis Ntouvas od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-107/11 Ntouvas przeciwko ECDC	39
2013/C 114/63	Sprawa T-104/13: Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2013 r. — Toshiba przeciwko Komisji	41
2013/C 114/64	Sprawa T-108/13: Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2013 r. — VTZ i in. przeciwko Radzie	42
2013/C 114/65	Sprawa T-114/13 P: Odwołanie wniesione w dniu 22 lutego 2013 r. przez Marię Concettę Cerafogli od wyroku wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-43/10 Cerafogli przeciwko EBC	42
2013/C 114/66	Sprawa T-115/13: Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2013 r. — Dennekamp przeciwko Parlamentowi	43
2013/C 114/67	Sprawa T-125/13: Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji	44

Sąd do spraw Służby Publicznej

2013/C 114/68	Sprawa F-124/10: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 26 lutego 2013 r. — Labiri przeciwko EKES (Służba publiczna — Obowiązek wspomagania — Artykuł 12a regulaminu pracowniczego — Mobbing — Dochodzenie administracyjne)	46
2013/C 114/69	Sprawa F-74/11: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 26 lutego 2013 r. — Bojc Golob przeciwko Komisji (Służba publiczna — Członek personelu kontraktowego — Umowa na czas nieokreślony — Rozwiązanie).....	46
2013/C 114/70	Sprawa F-113/11: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Służba publiczna — Artykuł 34 ust. 1 i 6 regulaminu postępowania — Skarga wniesiona faksem w terminie do wniesienia skargi — Odręczny podpis adwokata różny od podpisu umieszczonego na przesłanym pocztą oryginale — Przekroczenie terminu do wniesienia skargi — Oczywista niedopuszczalność)	46
2013/C 114/71	Sprawa F-7/13: Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	47
2013/C 114/72	Sprawa F-18/13: Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	47
2013/C 114/73	Sprawa F-20/13: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji	48
2013/C 114/74	Sprawa F-16/12: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 27 lutego 2013 r. — Kimman przeciwko Komisji	48
2013/C 114/75	Sprawa F-47/12: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 lutego 2013 r. — M przeciwko EMA	48

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2013/C 114/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 108 z 13.4.2013.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Dz.U. C 86 z 23.3.2013.

Dz.U. C 79 z 16.3.2013.

Dz.U. C 71 z 9.3.2013.

Dz.U. C 63 z 2.3.2013.

Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

SĄD

Przydział sędziów do izb

(2013/C 114/02)

W związku z objęciem obowiązków przez sędziego C. Wettera, na zgromadzeniu plenarnym w dniu 18 marca 2013 r. Sąd postanowił wprowadzić następujące zmiany do decyzji Sądu z dnia 20 września 2010 r. ⁽¹⁾., z dnia 26 października 2010 r. ⁽²⁾., z dnia 29 listopada 2010 r. ⁽³⁾., z dnia 20 września 2011 r. ⁽⁴⁾., z dnia 25 listopada 2011 r. ⁽⁵⁾., z dnia 16 maja 2012 r. ⁽⁶⁾., z dnia 17 września 2012 r. ⁽⁷⁾., z dnia 9 października 2012 r. ⁽⁸⁾. oraz z dnia 29 listopada 2012 r. ⁽⁹⁾. o przydziale sędziów do izb.

Na okres od dnia 18 marca 2013 r. do dnia 31 sierpnia 2013 r. ustala się następujący przydział sędziów do izb:

Pierwsza izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

J. Azizi, prezes izby, I. Labucka, S. Frimodt Nielsen, D. Gratsias, M. Kancheva i E. Buttigieg, sędziowie.

Pierwsza izba, w składzie trzech sędziów:

J. Azizi, prezes izby;

- a) S. Frimodt Nielsen i M. Kancheva, sędziowie;
- b) S. Frimodt Nielsen i E. Buttigieg, sędziowie;
- c) M. Kancheva i E. Buttigieg, sędziowie.

Druga izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

N.J. Forwood, prezes izby, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białecka, M. Prek i J. Schwarcz, sędziowie.

Druga izba, w składzie trzech sędziów:

N.J. Forwood, prezes izby;
F. Dehousse, sędzia;
J. Schwarcz, sędzia.

Trzecia izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

O. Czúcz, prezes izby, I. Labucka, S. Frimodt Nielsen, D. Gratsias, M. Kancheva i E. Buttigieg, sędziowie.

Trzecia izba w składzie trzech sędziów:

O. Czúcz, prezes izby;
I. Labucka, sędzia;
D. Gratsias, sędzia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 23.10.2010, s. 2

⁽²⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010, s. 5

⁽³⁾ Dz.U. C 346 z 18.12.2010, s. 2

⁽⁴⁾ Dz.U. C 305 z 15.10.2011, s. 2

⁽⁵⁾ Dz.U. C 370 z 17.12.2011, s. 5

⁽⁶⁾ Dz.U. C 174 z 16.06.2012, s. 2

⁽⁷⁾ Dz.U. C 311 z 13.10.2012, s. 2

⁽⁸⁾ Dz.U. C 343 z 10.11.2012, s. 2

⁽⁹⁾ Dz.U. C 9 z 12.01.2013, s. 3

Czwarta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

I. Pelikánová, prezes izby, V. Vadapalas, K. Jürimäe, K. O'Higgins i M. van der Woude, sędziowie.

Czwarta izba w składzie trzech sędziów:

I. Pelikánová, prezes izby;
K. Jürimäe, sędzia;
M. van der Woude, sędzia.

Piąta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

S. Papasavvas, prezes izby, V. Vadapalas, K. Jürimäe, K. O'Higgins i M. van der Woude, sędziowie.

Piąta izba w składzie trzech sędziów:

S. Papasavvas, prezes izby;
V. Vadapalas, sędzia;
K. O'Higgins, sędzia.

Szósta izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

H. Kanninen, prezes izby, M.E. Martins Ribeiro, S. Soldevila Fragoso, A. Popescu, G. Berardis i C. Wetter, sędziowie.

Szósta izba w składzie trzech sędziów:

H. Kanninen, prezes izby;

- a) S. Soldevila Fragoso i G. Berardis, sędziowie;
- b) S. Soldevila Fragoso i C. Wetter, sędziowie;
- c) G. Berardis i C. Wetter, sędziowie.

Siódma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

A. Dittrich, prezes izby, F. Dehousse, I. Wiszniewska-Białecka, M. Prek i J. Schwarcz, sędziowie.

Siódma izba w składzie trzech sędziów:

A. Dittrich, prezes izby;
I. Wiszniewska-Białecka, sędzia;
M. Prek, sędzia.

Ósma izba powiększona, w składzie pięciu sędziów:

L. Truchot, prezes izby, M.E. Martins Ribeiro, S. Soldevila Fragoso, A. Popescu, G. Berardis i C. Wetter, sędziowie.

Ósma izba w składzie trzech sędziów:

L. Truchot, prezes izby;
M.E. Martins Ribeiro, sędzia;
A. Popescu, sędzia.

W okresie od dnia 18 marca 2013 r. do dnia 31 sierpnia 2013 r.:

- w pierwszej izbie powiększonej sędziami zasiadającymi wraz z prezesem izby, aby utworzyć skład powiększony, będą dwaj pozostali sędziowie pierwszej izby, przed którą rozpoczęło się rozpoznanie sprawy, czwarty sędzia tej izby oraz jeden z sędziów trzeciej izby w składzie trzech sędziów. Sędziego tego, którym nie może być prezes izby, wyznacza się zgodnie z kolejnością przewidzianą w art. 6 regulaminu postępowania przed Sądem;

- w trzeciej izbie powiększonej sędziami zasiadającymi wraz z prezesem izby, aby utworzyć skład powiększony, będą dwaj pozostali sędziowie trzeciej izby, przed którą rozpoczęło się rozpoznanie sprawy, oraz dwaj sędziowie pierwszej izby w składzie złożonym z czterech członków. Tych dwóch sędziów, z których żadnym nie może być prezes izby, wyznacza się zgodnie z kolejnością przewidzianą w art. 6 regulaminu postępowania przed Sądem;
  - w szóstej izbie powiększonej sędziami zasiadającymi wraz z prezesem izby, aby utworzyć skład powiększony, będą dwaj pozostali sędziowie szóstej izby, przed którą rozpoczęło się rozpoznanie sprawy, czwarty sędzia tej izby oraz jeden z sędziów ósmej izby w składzie trzech sędziów. Sędziego tego, którym nie może być prezes izby, wyznacza się zgodnie z kolejnością przewidzianą w art. 6 regulaminu postępowania przed Sądem;
  - w ósmej izbie powiększonej sędziami zasiadającymi wraz z prezesem izby, aby utworzyć skład powiększony, będą dwaj pozostali sędziowie ósmej izby, przed którą rozpoczęło się rozpoznanie sprawy, oraz dwaj sędziowie szóstej izby w składzie złożonym z czterech członków. Tych dwóch sędziów, z których żadnym nie może być prezes izby, wyznacza się zgodnie z kolejnością przewidzianą w art. 6 regulaminu postępowania przed Sądem;
  - w pierwszej izbie w składzie trzech sędziów prezes izby zasiadać będzie kolejno z sędziami wskazanymi w lit. a), b) lub c), w zależności od tego, do którego składu należy sędzia sprawozdawca. W sprawach, w których sędzią sprawozdawcą jest prezes izby, zasiadać on będzie z sędziami każdego z wymienionych składów na zmianę, w kolejności wpisu spraw do rejestru, bez uszczerbku dla powiązania spraw
  - w szóstej izbie w składzie trzech sędziów prezes izby zasiadać będzie kolejno z sędziami wskazanymi w lit. a), b) lub c), w zależności od tego, do którego składu należy sędzia sprawozdawca. W sprawach, w których sędzią sprawozdawcą jest prezes izby, zasiadać on będzie z sędziami każdego z wymienionych składów na zmianę, w kolejności wpisu spraw do rejestru, bez uszczerbku dla powiązania spraw.
-

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r.
— Inalca SpA — Industria Alimentari Carni i Cremonini
SpA przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-460/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Odpowiedzialność pozaumowna Unii Europejskiej — Stwierdzenie nieprawidłowości w zakresie refundacji wywozowych do wołowiny przeznaczonych do wywozu do Jordanii — Dochodzenie prowadzone przez OLAF — Przekazanie władzom krajowym ustaleń OLAF-u — Ustanowienie gwarancji — Żądanie zwrotu związanych z tym kosztów — Związek przyczynowy — Odwołanie wzajemne — Termin przedawnienia — Rozpoczęcie biegu terminu)

(2013/C 114/03)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Inalca SpA — Industria Alimentari Carni, Cremonini SpA (przedstawiciele: F. Sciaudone i C. D'Andria, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci i P. Rossi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) z dnia 4 września 2009 r. w sprawie T-174/06 Inalca i Cremonini przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę w zakresie odpowiedzialności pozaumownej zmierzającą do uzyskania naprawienia szkody poniesionej przez skarżące w wyniku przekazania władzom włoskim wniosków formułujących zarzuty wobec skarżących, wynikających z przeprowadzonej przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) kontroli prawidłowości pewnych refundacji z tytułu wywozu wołowiny do Jordanii.

Sentencja

- 1) Odwołanie główne oraz odwołanie wzajemne zostają oddalone.
- 2) Inalca SpA — Industria Alimentari Carni i Cremonini SpA zostają obciążone kosztami postępowania związanymi z odwołaniem głównym.

- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem wzajemnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r.
— Komisja Europejska przeciwko Węgrom

(Sprawa C-473/10) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozwój kolei wspólnotowych — Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej — Pobieranie opłat za infrastrukturę kolejową — Dyrektywy 91/440/EWG i 2001/14/WE — Niepełna transpozycja)

(2013/C 114/04)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk, B. Kimon i A. Silos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciele: M. Fehér, K. Szíjjártó i G. Koós, pełnomocnicy)

Interwienienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, T. Müller i J. Očková, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Szpunar, B. Matczyna i M. Laszuj, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w przewidzianym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25) i załącznika II do tej dyrektywy oraz do art. 4 ust. 2, art. 6 ust. 1 i 2, art. 7 ust. 3, art. 11 i art. 14 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i

Rady 2001/14/WE z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 7 ust. 3 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa zmienionej dyrektywą 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r., Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy tych przepisów.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Węgry pokrywają własne koszty.
- 4) Republika Czeska i Rzeczpospolita Polska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-483/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozwój kolei wspólnotowych — Dyrektywa 2001/14/WE — Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej — Pobieranie opłat — Opłaty — Niezależność zarządzania)

(2013/C 114/05)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: S. Centeno Huerta i B. Plaza Cruz, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Očková i T. Müller, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i M. Perrot, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 10 ust. 7 dyrektywy Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25) oraz art. 4 ust. 1, art. 11 ust. 2, art. 14 ust. 1 i art. 30 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29) — Opłaty — Niezależność zarządzania

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zastosowania się do art. 4 ust. 1, art. 11, art. 13 ust. 2 i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa, zmienionej dyrektywą 2007/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tych przepisów.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska i Republika Francuska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 328 z 4.12.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-555/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport — Rozwój kolei wspólnotowych — Dyrektywa 91/440/EWG — Artykuł 6 ust. 3 i załącznik II — Dyrektywa 2001/14/WE — Artykuł 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2 — Zarządca infrastruktury — Niezależność organizacyjna i decyzyjna — Struktura holdingu — Niepełna transpozycja)

(2013/C 114/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun, B. Simon, R. Vidal Puig i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciele: C. Pesendorfer i U. Zechner, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik i S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie wszystkich przepisów niezbędnych do zastosowania się do art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25) i załącznika II do tej dyrektywy oraz do art. 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Włoska ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-556/10) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport — Rozwój kolei wspólnotowych — Dyrektywa 91/440/EWG — Artykuł 6 ust. 3 i załącznik II — Dyrektywa 2001/14/WE — Artykuł 4 ust. 2 i art. 14 ust. 2 — Zarządca infrastruktury — Niezależność organizacyjna i decyzyjna — Struktura holdingu — Dyrektywa 2001/14 — Artykuł 7 ust. 3 i art. 8 ust. 1 — Ustalanie opłat na bazie kosztów bezpośrednich — Pobieranie opłat — Koszty bezpośrednie — Koszty całkowite — Dyrektywa 2001/14 — Artykuł 6 ust. 2 — Brak mechanizmu zachęcającego do obniżania kosztów — Dyrektywa 91/440 — Artykuł 10 ust. 7 — Dyrektywa 2001/14 — Artykuł 30 ust. 4 — Organ kontrolny — Kompetencje)

(2013/C 114/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i H. Støvltbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller, N. Graf Vitzthum, pełnomocnicy oraz R. Van der Hout, advocaat)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, J. Očková i T. Müller, pełnomocnicy), Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik i S. Fiorentino, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w przewidzianym terminie wszystkich przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do art. 6 ust. 3 i do załącznika II do dyrektywy Rady 91/440/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25) oraz art. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 3, art. 8 ust. 1, art. 14 ust. 2 i art. 30 ust. 4 dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska i Republika Włoska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 38 z 5.2.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Haparanda tingsrätt — Szwecja) — Åklagaren przeciwko Hansowi Åkerbergowi Franssonowi

(Sprawa C-617/10) (¹)

(Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Zakres zastosowania — Artykuł 51 — Stosowanie prawa Unii — Ściganie czynów powodujących uszczuplenie zasobów własnych Unii — Artykuł 50 — Zasada ne bis in idem — Uregulowania krajowe przewidujące ściganie za ten sam czyn w dwóch oddzielnych postępowaniach, administracyjnym i karnym — Zgodność)

(2013/C 114/08)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Haparanda tingsrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Åklagaren

Strona pozwana: Hans Åkerberg Fransson

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Haparanda tingsrätt — Wykładnia art. 6 TUE i art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Orzecznictwo krajowe wprowadzające wymóg wyraźnej podstawy w europejskiej konwencji praw człowieka lub orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka warunkującej możliwość niezastosowania przepisów krajowych mogących naruszać zasadę *ne bis in idem* — Uregulowania krajowe, zgodnie z którymi ten sam czyn niezgodny z przepisami podatkowymi może być sankcjonowany zarówno w trybie administracyjnym poprzez dodatkowe zobowiązanie podatkowe, jak w trybie karnym karą pozbawienia wolności — Zgodność z zasadą *ne bis in idem* systemu krajowego przewidującego sankcje za ten sam czyn zabroniony nakładane w dwóch odrębnych postępowaniach

Sentencja

- 1) *Zasada ne bis in idem ujęta w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przez państwo członkowskie kolejno sankcji podatkowej i sankcji karnej za ten sam czyn polegający na niedopełnieniu obowiązku przekazania prawidłowych informacji dotyczących podatku od wartości dodanej, pod warunkiem, że pierwsza z tych sankcji nie ma charakteru karnego, co ustalić winien sąd krajowy.*
- 2) *Prawo Unii nie reguluje stosunków między europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisaną w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r., a porządkami prawnymi państw członkowskich ani nie określa skutków, jakie sąd krajowy powinien łączyć ze sprzecznością między normą prawa krajowego a prawami chronionymi na mocy tej konwencji.*

Prawo Unii stoi na przeszkodzie krajowej praktyce sądowej, która uzależnia obowiązek niezastosowania przez sąd krajowy przepisu sprzecznego z prawem podstawowym chronionym na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej od spełnienia warunku, by sprzeczność ta wynikała w sposób oczywisty z Karty lub z dotyczącego jej orzecznictwa, ponieważ praktyka ta uniemożliwia sądowi krajowemu dokonanie, z ewentualnym udziałem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, kompletnej oceny zgodności owego przepisu krajowego z Kartą.

(¹) Dz.U. C 72 z 5.3.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof — Niemcy) — Air France przeciwko Heinzowi-Gerkemu Folkertsowi, Luz-Terezii Folkerts

(Sprawa C-11/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuły 6 i 7 — Lot łączony — Stwierdzenie opóźnienia w chwili przybycia do miejsca docelowego — Opóźnienie wynoszące co najmniej trzy godziny — Prawo pasażerów do odszkodowania)

(2013/C 114/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Air France

Strony pozwane: Heinz-Gerke Folkerts, Luz-Tereza Folkerts

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesgerichtshof — Wykładnia art. 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Lot interkontynentalny składający się z wielu lotów transferowych — Sytuacja, w której przylot do ostatniego miejsca docelowego następuje dziesięć godzin po planowym czasie przylotu, podczas gdy opóźnienie wylotu mieści się w granicach limitów czasowych określonych w art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 261/2004 — Ewentualne prawo do odszkodowania

Sentencja

Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że na podstawie tego artykułu odszkodowanie przysługuje pasażerowi lotu łączonego, którego rozpoczęcie było opóźnione w wymiarze niższym niż progi określone w art. 6 tego rozporządzenia, lecz który przybył do miejsca docelowego z opóźnieniem wynoszącym co najmniej trzy godziny w stosunku do planowej godziny przylotu, jako że wspomniane odszkodowanie nie jest uzależnione od istnienia opóźnienia przy wylocie, a co za tym idzie — od spełnienia przesłanek ustanowionych w tym art. 6.

(¹) Dz.U. C 95 z 26.3.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — A Oy

(Sprawa C-123/11) ⁽¹⁾

(Swoboda przedsiębiorczości — Artykuł 49 TFUE — Przepisy podatkowe — Połączenie spółki dominującej z siedzibą w danym państwie członkowskim ze spółką zależną z siedzibą w innym państwie członkowskim — Możliwość odliczenia przez spółkę dominującą strat spółki zależnej wynikających z działalności owej spółki zależnej — Wykluczenie spółek zależnych niebędących rezydentami)

(2013/C 114/10)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A Oy

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein hallinto-oikeus — Wykładnia art. 49 TFUE i art. 54 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Krajowe przepisy podatkowe — Połączenie spółki dominującej mającej siedzibę w danym państwie członkowskim ze spółką zależną, która zakończyła swoją działalność w innym państwie członkowskim — Możliwość odliczenia przez spółkę przejmującą, w państwie członkowskim jej siedziby, całości strat pochodzących z działalności spółki przejmowanej w innym państwie członkowskim

Sentencja

1) W okolicznościach postępowania głównego art. 49 TFUE i 54 TFUE nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym wykluczającym możliwość odliczenia przez spółkę dominującą — dokonującą połączenia ze spółką zależną mającą siedzibę w innym państwie członkowskim, która zaprzestała działalności — od dochodu podlegającego opodatkowaniu strat poniesionych przez ową spółkę zależną w latach podatkowych poprzedzających połączenie, chociaż przepisy krajowe przyznają taką możliwość, gdy połączenie jest dokonywane ze spółką zależną będącą rezydentem. Tego rodzaju przepisy są jednak niezgodne z prawem Unii, jeśli nie dają spółce dominującej sposobności wykazania, że spółka zależna niebędąca rezydentem wyczerpała możliwości uwzględnienia swych strat oraz że nie istnieją możliwości ich uwzględnienia w państwie jej siedziby w przyszłych latach podatkowych przez nią samą albo przez osobę trzecią.

2) Zasady obliczenia strat spółki zależnej niebędącej rezydentem dla celów ich przejęcia przez spółkę dominującą będącą rezydentem w ramach operacji tego rodzaju jak operacja sporna w postępowaniu głównym nie powinny stanowić nierówności w traktowaniu w porównaniu do zasad obliczania mających zastosowanie, gdyby owo połączenie zostało dokonane ze spółką zależną będącą rezydentem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Manfred Beker, Christa Beker przeciwko Finanzamt Heilbronn

(Sprawa C-168/11) ⁽¹⁾

(Swobodny przepływ kapitału — Podatek dochodowy — Dochody kapitałowe — Umowa w sprawie unikania podwójnego opodatkowania — Dywidendy wypłacane przez spółki mające siedzibę w państwach członkowskich i w państwach trzecich — Określenie maksymalnej wysokości zaliczenia podatku pobranego u źródła za granicą na poczet krajowego podatku dochodowego — Brak uwzględnienia wydatków osobistych i związanych z trybem życia — Względy uzasadniające)

(2013/C 114/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Manfred Beker, Christa Beker

Strona pozwana: Finanzamt Heilbronn

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 56 WE — Przepisy krajowe w dziedzinie podatku dochodowego od osób fizycznych umożliwiające odliczenie podatku uiszczanego zagranicą jedynie od części krajowego podatku dochodowego odnoszącej się do dochodów zagranicznych — Metoda określania tej części krajowego podatku dochodowego skutkująca proporcjonalnym przypisaniem wydatków i obciążeń nadzwyczajnych podlegających odliczeniu również od przychodów zagranicznych, co prowadzi do odpowiedniego zmniejszenia maksymalnej kwoty odliczenia podatków zagranicznych

Sentencja

Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienie to stoi na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, na mocy którego w ramach systemu mającego na celu ograniczenie podwójnego opodatkowania, w przypadku gdy podatnicy podlegający nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu, od zagranicznych dochodów płacą w państwie, z którego te dochody pochodzą, podatek odpowiadający podatkowi dochodowemu pobieranemu przez rzeczony państwo członkowskie, zagraniczny podatek zostaje zaliczony na poczet podatku dochodowego w tymże państwie członkowskim, w taki sposób, iż podatek dochodowy należny tytułem dochodów podlegających opodatkowaniu w tym państwie członkowskim — włącznie z dochodami zagranicznymi — jest mnożony przez stosunek tych zagranicznych dochodów i sumy dochodów, przy czym w sumie tej nie są uwzględniane wydatki szczególne i nadzwyczajne obciążenia jako wydatki związane z trybem życia lub z sytuacją osobistą i rodzinną.

(¹) Dz.U. C 211 z 16.7.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank van eerste aanleg te Brussel — Belgia) — RVS Levensverzekeringen NV przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-243/11) (¹)

(Ubezpieczenia na życie — Roczny podatek obejmujący transakcje ubezpieczeniowe — Dyrektywa 2002/83/WE — Artykuł 1 ust. 1 lit. g) i art. 50 — Pojęcie „państwa członkowskiego zobowiązania” — Zakład ubezpieczeń z siedzibą w Niderlandach — Ubezpieczający, który zawarł umowę ubezpieczenia w Niderlandach i przeniósł miejsce stałego pobytu do Belgii po zawarciu umowy — Swoboda świadczenia usług)

(2013/C 114/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RVS Levensverzekeringen NV

Strona pozwana: Belgische Staat

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank van eerste aanleg te Brussel — Wykładnia art. 50 dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie (Dz.U. L 345, s. 1) — Uregulowanie krajowe poddające umowy ubez-

pieczenia rocznemu opodatkowaniu w przypadku ryzyka umiejscowionego w Belgii z uwagi na miejsce stałego pobytu ubezpieczonej osoby fizycznej albo siedzibę ubezpieczonej osoby prawnej — Zakład ubezpieczeniowy z siedzibą w Niderlandach, nieobecny w Belgii, z wyjątkiem jednego z jego ubezpieczonych, który wyemigrował do Belgii po zawarciu umowy — Miejsce opodatkowania — Artykuły 49 i 56 TFUE — Ograniczenia

Sentencja

Artykuł 50 dyrektywy 2002/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. dotyczącej ubezpieczeń na życie należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby państwo członkowskie pobierało podatek pośredni od składek ubezpieczenia na życie płaconych przez ubezpieczających będących osobami fizycznymi, którzy mają miejsce stałego pobytu w tym państwie członkowskim, jeżeli dane umowy ubezpieczenia zostały zawarte w innym państwie członkowskim, w którym rzeczeni ubezpieczający w dacie zawarcia mieli miejsce stałego pobytu.

(¹) Dz.U. C 252 z 27.8.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-246/11 P) (¹)

(Odwołanie — Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) — Rozporządzenie (EWG) nr 2052/88 — Artykuł 13 ust. 3 — Rozporządzenie (EWG) nr 4253/88 — Artykuł 21 ust. 1 — Dotacja globalna na inwestycje lokalne w Portugalii — Zmniejszenie pomocy finansowej)

(2013/C 114/13)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, S. Rodrigues i A. Gattini, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, A. Steiblytè i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 3 marca 2011 r. w sprawie T-387/07 Portugalia przeciwko Komisji, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2007) 3772 z dnia 31 lipca 2007 r. w sprawie zmniejszenia pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) dotyczącej dotacji globalnej na pomoc w zakresie inwestycji lokalnych w Portugalii na podstawie decyzji Komisji C(95) 1769 z dnia 28 lipca 1995 r.

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 marca 2011 r. w sprawie T-387/07 Portugalia przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2007) 3772 z dnia 31 lipca 2007 r. w sprawie zmniejszenia pomocy finansowej z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) dotyczącej dotacji globalnej na pomoc w zakresie inwestycji lokalnych w Portugalii na podstawie decyzji Komisji C(95) 1769 z dnia 28 lipca 1995 r.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami postępowania odwoławczego.

(¹) Dz.U. C 219 z 23.7.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Galicia — Hiszpania) — Concepción Salgado González przeciwko Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Sprawa C-282/11) (¹)

(Artykuł 48 TFUE — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i (WE) nr 883/2004 — Ubezpieczenie emerytalne i na wypadek śmierci — Szczególne zasady stosowania ustawodawstwa krajowego dotyczącego ubezpieczenia emerytalnego — Obliczanie świadczeń)

(2013/C 114/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Concepción Salgado González

Strona pozwana: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS), Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Superior de Justicia de Galicia — Wykładnia art. 48 TFUE, art. 3 rozporządzenia 1408/71/EWG z dnia 14 lipca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) oraz załącznika VI D (obecnie G) pkt 4 do tego rozporządzenia, a także art. 87 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i

Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1) oraz załącznika XI pkt 2 lit. a) do tego rozporządzenia — Ubezpieczenia emerytalne i na wypadek śmierci — Szczególne warunki stosowania ustawodawstwa krajowego dotyczącego ubezpieczenia emerytalnego — Obliczanie świadczenia — Ustawodawstwo krajowe ustalające świadczenie na podstawie średniej podstawy składki w trakcie piętnastoletniego okresu referencyjnego

Sentencja

Artykuł 48 TFUE, art. 3, art. 46 ust. 2 lit. a) i art. 47 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. zmienionym rozporządzeniem (WE) nr 629/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r., oraz pkt 4 części H załącznika VI do tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, takiego jak to, którego dotyczy sprawa główna, na którego podstawie teoretyczna kwota świadczenia emerytalnego osoby prowadzącej działalność na własny rachunek, migrującej lub niemigrującej, jest niezmiennie obliczana na podstawie składek tej osoby w stałym okresie referencyjnym poprzedzającym jej ostatnią składkę w tym państwie i podzielonych przez stały dzielnik, przy czym ani długość tego okresu, ani zastosowany dzielnik nie mogą być dostosowane w celu uwzględnienia faktu, że dana osoba wykonywała prawo do swobodnego przepływu.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België — Belgia) — ProRail NV przeciwko Xpedys NV, DB Schenker Rail Nederland NV, Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen NV, FAG Kugelfischer GmbH

(Sprawa C-332/11) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 1206/2001 — Współpraca przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych i handlowych — Bezpośrednie przeprowadzanie dowodu — Powołanie eksperta — Ekspertyza przeprowadzana częściowo na terytorium państwa członkowskiego sądu odsyłającego, a częściowo na terytorium innego państwa członkowskiego)

(2013/C 114/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ProRail NV

Strona pozwana: Xpedys NV, DB Schenker Rail Nederland NV, Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen NV, FAG Kugelfischer GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van Cassatie van België — Wykładnia art. 1 i 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174, s. 1) i art. 33 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (rozporządzenia „Bruksela I”) (Dz.U. 2001, L 12, s. 1) — Bezpośrednie przeprowadzenie dowodu przez sąd wzywający — Powołanie eksperta i zlecenie mu przez sądy państwa członkowskiego sporządzenia ekspertyzy, której część miałaby zostać zrealizowana na terytorium państwa członkowskiego położenia tych sądów, część jednak na terytorium innego państwa członkowskiego — Obowiązek zastosowania metody przewidzianej w art. 17 rozporządzenia nr 1206/2001

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 lit. b) i art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego, który zmierza do tego, by zleczone biegłemu przeprowadzenie dowodu zostało wykonane na terytorium innego państwa członkowskiego, nie jest koniecznie zobowiązany do skorzystania ze sposobu przeprowadzenia dowodów przewidzianego przez te przepisy, aby mieć możliwość zarządzenia przeprowadzenia tego dowodu.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.9.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Constitucional Madrid — Hiszpania) — postępowanie karne przeciwko Stefanowi Melloniemu

(Sprawa C-399/11) (¹)

(Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Procedury wydawania osób między państwami członkowskimi — Orzeczenia wydane w wyniku rozprawy, na której dana osoba nie stawiała się osobiście — Wykonanie kary orzeczonej zaocznie — Możliwość wznowienia postępowania)

(2013/C 114/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Constitucional Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Postępowanie karne przeciwko: Stefanowi Melloniemu

Druga strona postępowania: Ministerio Fiscal

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Constitucional Madrid — Wykładnia art. 4a decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s. 1), zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniającą decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniającą prawa procesowe osób oraz ułatwiającą stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (Dz.U. L 81, s. 24) oraz art. 47, 48 i 53 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Orzeczenia wydane w wyniku rozprawy, na której dana osoba nie stawiała się osobiście — Wykonanie kary orzeczonej zaocznie — Możliwość wznowienia postępowania

Sentencja

- 1) Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by wykonujący nakaz organ sądowy w wypadkach wskazanych w tym przepisie uzależnił wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary od warunku stanowiącego, że sprawa zakończona wydanym zaocznie wyrokiem skazującym będzie mogła być ponownie rozpoznana w wydającym nakaz państwie członkowskim.
- 2) Artykuł 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, jest zgodny z wymogami wynikającymi z art. 47 i art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 3) Artykuł 53 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na uzależnienie przekazania osoby skazanej zaocznie od warunku wymagającego umożliwienia w państwie członkowskim wydającym nakaz ponownego rozpoznania sprawy zakończonej wyrokiem skazującym w celu uniknięcia naruszenia prawa do sprawiedliwego procesu i prawa do obrony zagwarantowanych konstytucją.

(¹) Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg — Niemcy) — Katja Ettwein przeciwko Finanzamt Konstanz

(Sprawa C-425/11) ⁽¹⁾

(Umowa między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony w sprawie swobodnego przepływu osób — Równość traktowania — Osoby prowadzące działalność na własny rachunek na terenach przygranicznych — Obywatele państwa członkowskiego Unii — Dochody z tytułu działalności zawodowej uzyskiwane w tym państwie członkowskim — Przeniesienie miejsca zamieszkania do Szwajcarii — Odmowa przyznania przywileju podatkowego w rzeczonym państwie członkowskim z powodu zmiany miejsca zamieszkania)

(2013/C 114/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Katja Ettwein

Strona pozwana: Finanzamt Konstanz

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Baden-Württemberg — Wykładnia Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony w sprawie swobodnego przepływu osób z dnia 21 czerwca 1999 r., zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty decyzją Rady i Komisji z dnia 4 kwietnia 2002 r. (Dz.U. L 114, s. 6), a w szczególności jej art. 1, 2, 11, 16 i 21 oraz art. 9, 13 i 15 załącznika I do tej umowy — Bezpośrednie opodatkowanie pracowników przygranicznych — Uregulowanie państwa członkowskiego pozwalające na wspólne opodatkowanie małżonków (Ehegattensplitting), w przypadku gdy zamieszkują w państwie członkowskim Unii lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego, a wykluczające tę możliwość w przypadku posiadania miejsca zamieszkania w Konfederacji Szwajcarskiej

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 lit. a) Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Konfederacją Szwajcarską z drugiej strony w sprawie swobodnego przepływu osób, podpisanej w Luksemburgu w dniu 21 czerwca 1999 r., a także art. 9 ust. 2, art. 13 ust. 1 oraz art. 15 ust. 2 załącznika I do tej umowy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które odmawia wspólnego opodatkowania

zgodnie z metodą „splittingu” małżonkom będącym obywatelami tego państwa, którzy są objęci w tym państwie obowiązkiem podatkowym od całości ich przychodów podlegających opodatkowaniu, wyłącznie na tej podstawie, że ich miejsce zamieszkania znajduje się na terytorium Konfederacji Szwajcarskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 331 z 12.11.2011

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland — Irlandia) — Margaret Kenny i in. przeciwko Minister for Justice, Equality and Law Reform i in.

(Sprawa C-427/11) ⁽¹⁾

(Artykuł 141 WE — Dyrektywa 75/117/EWG — Równość wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet — Dyskryminacja pośrednia — Obiektywne uzasadnienie — Przesłanki)

(2013/C 114/18)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Margaret Kenny, Patricia Quinn, Nuala Condon, Eileen Norton, Ursula Ennis, Loretta Barrett, Joan Healy, Kathleen Coyne, Sharon Fitzpatrick, Breda Fitzpatrick, Sandra Hennelly, Marian Troy, Antoinette Fitzpatrick, Helena Gatley

Strona pozwana: Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Finance, Commissioner of An Garda Síochána

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Ireland — Wykładnia art. 157 TFUE i dyrektywy Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet (Dz.U. L 45 s. 19) [zastąpiona przez dyrektywę 2006/54/WE] — Pojęcie obiektywnego uzasadnienia w kontekście widocznej dyskryminacji pośredniej pracowników płci żeńskiej w porównaniu z pracownikami płci męskiej w ramach służby publicznej — Kryteria

Sentencja

Artykuł 141 WE i dyrektywę Rady 75/117/EWG z dnia 10 lutego 1975 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących stosowania zasady równości wynagrodzeń dla mężczyzn i kobiet należy interpretować w ten sposób, że:

- pracownicy wykonują taką samą pracę lub pracę o równej wartości, jeżeli, biorąc pod uwagę całokształt czynników, takich jak charakter pracy, warunki dotyczące wykształcenia i warunki pracy, pracownicy ci mogą być uważani za znajdujących się w porównywalnej sytuacji, czego ocena należy do sądu krajowego;
- w ramach dyskryminacji pośredniej w zakresie wynagrodzenia na pracodawcy spoczywa obowiązek przedstawienia obiektywnego uzasadnienia dotyczącego różnicy w wynagrodzeniu stwierdzonej pomiędzy pracownikami uważającymi się za dyskryminowanych i osobami referencyjnymi;
- uzasadnienie przez pracodawcę różnicy w wynagrodzeniu, która na pierwszy rzut oka wydaje się stanowić dyskryminację ze względu na płeć, musi dotyczyć osób referencyjnych, które — ze względu na fakt, iż sytuację tych osób charakteryzują mające istotne znaczenie dane statystyczne, dotyczące wystarczającej liczby osób, niestawiające wyrazu zjawisk czysto przypadkowych lub wynikających z tymczasowej sytuacji i które, ogólnie rzecz biorąc, wydają się mieć istotne znaczenie — zostały wzięte pod uwagę przez sąd krajowy na potrzeby stwierdzenia tej różnicy, i
- względy dobrych stosunków między pracodawcą i pracownikami mogą być brane pod uwagę przez sąd krajowy jako jeden z elementów pozwalających na dokonanie oceny, czy różnice pomiędzy wynagrodzeniami dwóch grup pracowników wynikają z czynników obiektywnych, niemających związku z jakąkolwiek dyskryminacją ze względu na płeć oraz zgodnych z zasadą proporcjonalności.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (wcześniej — Fővárosi Bíróság) — Węgry) — Banif Plus Bank Zrt. przeciwko Csabie Csipaiowi, Viktorii Csipai

(Sprawa C-472/11) (¹)

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Badanie z urzędu przez sąd krajowy nieuczciwego charakteru warunku umownego — Obowiązek sądu krajowego, który stwierdził z urzędu nieuczciwy charakter warunku umownego, wezwania stron do przedstawienia uwag przed orzeczeniem o skutkach takiego stwierdzenia — Warunki umowne, jakie należy wziąć pod uwagę przy ocenie nieuczciwego charakteru)

(2013/C 114/19)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék (wcześniej — Fővárosi Bíróság)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banif Plus Bank Zrt.

Strona pozwana: Csaba Csipai, Viktória Csipai

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Fővárosi Bíróság — Wykładnia art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) — Prawo krajowe przewidujące, że sąd krajowy jest ograniczony przy ocenie nieuczciwego charakteru umów zwanych umowami przez przystąpienie wówczas, gdy strony nie wystąpiły wyraźnie o stwierdzenie takiego charakteru — Uprawnienie sądu krajowego, który stwierdził nieuczciwy charakter ogólnego warunku umownego znajdującego się w umowie poddanej jego ocenie w braku szczególnego wniosku w tym zakresie, do wezwania stron postępowania do złożenia oświadczenia dotyczącego rzeczonego warunku umownego, tak aby mógł oceniać kwestię nieważności umowy z tego powodu

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza z urzędu nieuczciwy charakter warunku umownego, nie ma obowiązku czekać na to, że konsument poinformowany o swoich prawach złoży oświadczenie, wnosząc o stwierdzenie nieważności takiego warunku, przed orzeczeniem w przedmiocie skutków tego stwierdzenia. Jednakże zasada kontrydiktoryjności nakłada co do zasady na sąd krajowy stwierdzający z urzędu nieuczciwy charakter warunku umownego obowiązek poinformowania o tym stron sporu i udzielenia im możliwości kontrydiktoryjnego przedyskutowania tej okoliczności w sposób przewidziany w tym zakresie przez krajowe przepisy proceduralne.
- 2) Sąd krajowy w celu dokonania oceny ewentualnego nieuczciwego charakteru warunku umownego, który stanowi podstawę wniosku do niego pozwu, powinien brać pod uwagę wszystkie pozostałe warunki umowy.

(¹) Dz.U. C 370 z 17.12.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Rheinland-Pfalz — Niemcy) — Helga Petersen, Peter Petersen przeciwko Finanzamt Ludwigshafen

(Sprawa C-544/11) ⁽¹⁾

(Swobodne świadczenie usług — Swobodny przepływ pracowników — Uregulowanie państwa członkowskiego zezwalające na zwolnienie z podatku dochodów osiąganych z pracy wykonanej w innym państwie w ramach pomocy rozwojowej — Przesłanki — Siedziba pracodawcy na terytorium kraju — Odmowa, w wypadku gdy pracodawca ma siedzibę w innym państwie członkowskim)

(2013/C 114/20)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Rheinland-Pfalz

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Helga Petersen, Peter Petersen

Strona pozwana: Finanzamt Ludwigshafen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Rheinland-Pfalz — Wykładnia art. 56 TFUE — Ograniczenia swobodnego świadczenia usług w Unii — Uregulowanie państwa członkowskiego zezwalające na zwolnienie z podatku dochodów osiąganych z pracy wykonanej za granicą w ramach pomocy rozwojowej — Ograniczenie tego zwolnienia do przypadków, w których pracodawca ma siedzibę na terytorium kraju

Sentencja

Artykuł 45 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom krajowym państwa członkowskiego, zgodnie z którymi dochody osiągnięte z pracy najemnej przez podatnika będącego rezydentem tego państwa członkowskiego i podlegającego nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu są zwolnione z podatku dochodowego, jeżeli pracodawca ma siedzibę w rzeczonym państwie członkowskim, lecz nie są z niego zwolnione, jeżeli ma on siedzibę w innym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 28.1.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil de Alicante — Hiszpania) — Fédération Cynologique Internationale przeciwko Federación Canina Internacional de Perros de Pura Raza

(Sprawa C-561/11) ⁽¹⁾

(Wspólnotowe znaki towarowe — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 9 ust. 1 — Pojęcie osób trzecich — Właściciel późniejszego wspólnotowego znaku towarowego)

(2013/C 114/21)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil de Alicante

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fédération Cynologique Internationale

Strona pozwana: Federación Canina Internacional de Perros de Pura Raza

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado de lo Mercantil de Alicante — Wykładnia rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja skodyfikowana) (Dz.U. L 78, s. 1) — Naruszenie lub groźba naruszenia praw ze wspólnotowego znaku towarowego — Prawo wyłączne wynikające ze wspólnotowego znaku towarowego — Pojęcie osoby trzeciej

Sentencja

Artykuł 9 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że prawo wyłączne właściciela wspólnotowego znaku towarowego do zakazania wszelkim osobom trzecim używania w obrocie handlowym oznaczeń identycznych z jego znakiem towarowym lub do niego podobnych obejmuje osobę trzecią będącą właścicielem późniejszego wspólnotowego znaku towarowego, bez konieczności uprzedniego unieważnienia tego ostatniego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 28.1.2012

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal du travail de Bruxelles — Belgia) — Patricia Dumont de Chassart przeciwko Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés (ONAFTS)

(Sprawa C-619/11) ⁽¹⁾

(Zabezpieczenie społeczne — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 72, art. 78 ust. 2 lit. b) i art. 79 ust. 1 lit. a) — Świadczenia rodzinne dla sierot — Sumowanie okresów ubezpieczenia i zatrudnienia — Okresy ukończone przez rodzica pozostałego przy życiu w innym państwie członkowskim — Brak uwzględnienia)

(2013/C 114/22)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Patricia Dumont de Chassart

Strona pozwana: Office national d'allocations familiales pour travailleurs salariés (ONAFTS)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal du travail de Bruxelles — Wykładnia art. 17 WE, art. 39 WE i art. 43 WE, jak również art. 72 i art. 79 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) — Świadczenia dla sierot w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Dopuszczalność, w świetle zasad równego traktowania i niedyskryminacji, przepisu wspólnotowego uzależniającego nabycie prawa do świadczeń od ukończenia określonych okresów ubezpieczenia przez zmarłego rodzica, z wyłączeniem rodzica pozostałego przy życiu — Korzystniejszy przepis krajowy, pozwalający również pracownikowi pozostałemu przy życiu na korzystanie z zasad zrównania okresów ubezpieczenia — Mniej korzystne traktowanie pracowników, którzy są pozostałymi przy życiu rodzicami, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przemieszczania się — Dyskryminacja

Sentencja

Artykuł 72, art. 78 ust. 2 lit. b) i art. 79 ust. 1 akapit drugi lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i zaktualizowanym rozporządzeniem Rady

(WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1399/1999 z dnia 29 kwietnia 1999 r. należy interpretować w ten sposób, że jeżeli ustawodawstwo krajowe przewiduje, że zarówno zmarły rodzic, jak i rodzic pozostały przy życiu, o ile mają oni status pracowników, mogą uzasadnić nabycie prawa do świadczenia dla sierot, to przepisy te wymagają, aby okresy ubezpieczenia i zatrudnienia, ukończone w innym państwie członkowskim przez rodzica pozostałego przy życiu, były uwzględniane na potrzeby sumowania okresów niezbędnych dla nabycia prawa do świadczenia w pierwszym z tych państw członkowskich. Nie ma w tej kwestii znaczenia, że rodzic pozostały przy życiu nie mógłby powołać się na żaden okres ubezpieczenia, ani zatrudnienia w tym państwie członkowskim w okresie referencyjnym, określonym przez to uregulowanie krajowe dla nabycia tego prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 49 z 18.2.2012

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 lutego 2013 r. — Seven for all mankind LLC przeciwko Seven SpA — Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-655/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Wcześniejszy słowny znak towarowy — Element „SEVEN” — Podobieństwo oznaczeń — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Względna podstawa odmowy rejestracji)

(2013/C 114/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Seven for all mankind LLC (przedstawiciele: A. Gautier-Sauvagnac i B. Guimberteau, adwokaci)

Druga strona postępowania: Seven SpA (przedstawiciel: L. Trevisan, avvocato), Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 6 października 2011 r. w sprawie T-176/10 SEVEN przeciwko OHIM — SEVEN FOR ALL MANKIND (SEVEN FOR ALL MANKIND), którym Sąd stwierdził nieważność decyzji R 1514/2008-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 28 stycznia 2010 r., oddalającej odwołanie od decyzji uchylającej decyzję Wydziału Sprzeciwów, która częściowo oddaliła sprzeciw wniesiony przez właściciela graficznych, wspólnotowych i krajowego, znaków towarowych zawierających element słowny „Seven” dla towarów należących do klas 3, 9, 12, 14, 15, 16, 18, 20, 25 i 28, wobec rejestracji słownego znaku

towarowego

„SEVEN FOR ALL MANKIND” dla towarów należących do klas 14 i 18 — Wykładnia i zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 — Czynniki jakie należy wziąć pod uwagę w ramach badania podobieństwa oznaczeń.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Seven for all mankind LLC pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Seven SpA..*
- 3) *Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) pokrywa własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 65 z 3.3.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Lisboa — Portugalia) — Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas przeciwko Autoridade da Concorrência

(Sprawa C-1/12) (¹)

(Samorząd zawodowy dyplomowanych księgowych — Uregulowanie dotyczące systemu obowiązkowego szkolenia dyplomowanych księgowych — Artykuł 101 TFUE — Związek przedsiębiorstw — Ograniczenie konkurencji — Uzasadnienia — Artykuł 106 ust. 2 TFUE)

(2013/C 114/24)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Lisboa

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas

Druga strona postępowania: Autoridade da Concorrência

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal da Relação de Lisboa — Wykładnia art. 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 101 i 102 TFUE — Pojęcie związku przedsiębiorstw — Samorząd zawodowy dyplomowanych księgowych — Utworzenie systemu obowiązkowych szkoleń zawodowych dla członków samorządu — Szkolenia prowadzone wyłącznie przez samorząd — Swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług

Sentencja

- 1) *Rozporządzenie takie jak Regulamento da Formação de Créditos (rozporządzenie w sprawie uzyskiwania punktów szkoleniowych) przyjęte przez samorząd zawodowy taki jak Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas (samorząd zawodowy dyplomowanych księgowych) należy uważać za decyzję podjętą przez związek przedsiębiorstw w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE.*

Okoliczność, że samorząd zawodowy taki jak Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas jest prawnie zobowiązany do wprowadzenia systemu obowiązkowego szkolenia przeznaczanego dla swoich członków, nie może wykluczać z zakresu stosowania art. 101 TFUE unormowań przyjętych przez ten samorząd zawodowy, o ile unormowania te można przypisać wyłącznie jemu.

Okoliczność, że unormowania te nie mają bezpośredniego wpływu na działalność gospodarczą członków wspomnianego samorządu zawodowego, nie wpływa na stosowanie art. 101 TFUE, jako że naruszenie zarzucane temu samorządowi zawodowemu dotyczy rynku, na którym samorząd ten sam prowadzi działalność gospodarczą.

- 2) *Rozporządzenie, które wprowadza system obowiązkowego szkolenia dyplomowanych księgowych, aby zagwarantować wysoką jakość usług przez nich oferowanych, takie jak Regulamento da Formação de Créditos przyjęte przez samorząd zawodowy taki jak Ordem dos Técnicos Oficiais de Contas stanowi ograniczenie konkurencji zakazane przez art. 101 TFUE w zakresie, w jakim — czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego — eliminuje konkurencję na znacznej części rynku właściwego na korzyść tego samorządu zawodowego i nakłada na pozostałą część tego rynku warunki dyskryminujące na niekorzyść konkurentów wspomnianego samorządu zawodowego.*

(¹) Dz.U. C 89 z 24.3.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — Město Žamberk proti Finanční ředitelství v Hradci Králové, obecnie Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-18/12) ⁽¹⁾

(Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 132 ust. 1 lit. m) — Zwolnienie — Świadczenie usług ściśle związanych z uprawianiem sportu lub z wychowaniem fizycznym — Podejmowanie aktywności sportowej w sposób niezorganizowany i niesystematyczny — Miejski park wodny)

(2013/C 114/25)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Město Žamberk

Strona pozwana: Finanční ředitelství v Hradci Králové, obecnie Odvolací finanční ředitelství

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud — Wykładnia art. 132 ust.1 lit. m) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Zwolnienia — Świadczenie usług ściśle związanych z uprawianiem sportu lub z wychowaniem fizycznym — Potencjalne i nieregularne uprawianie sportowej aktywności rekreacyjnej na terenie kompleksu basenów (parku wodnego) zarządzanego przez miasto i dysponującego infrastrukturą umożliwiającą podejmowanie takiej aktywności

Sentencja

- 1) Artykuł 132 ust. 1 lit. m) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że niezorganizowana, niesystematyczna i niemająca na celu udziału w zawodach aktywność sportowa może być uznana za uprawianie sportu w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 132 ust. 1 lit. m) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że dostęp do parku wodnego oferujący odwiedzającym nie tylko urządzenia umożliwiające podejmowanie aktywności sportowej, lecz także inne formy rozrywki lub wypoczynku, może stanowić usługę ściśle związaną z uprawianiem sportu. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy w świetle wska-

zówek interpretacyjnych dostarczonych przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w niniejszym wyroku i z uwagi na szczególne okoliczności postępowania głównego ma to miejsce w niniejszej sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 31.3.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ankenævnet for Uddannelsesstøtten — Dania) — LN przeciwko Styrelsen for Videregående Uddannelser og Uddannelsesstøtte

(Sprawa C-46/12) ⁽¹⁾

(Obywatelstwo Unii — Swobodny przepływ pracowników — Zasada równego traktowania — Artykuł 45 ust. 2 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 — Artykuł 7 ust. 2 — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 24 ust. 1 i 2 — Odstępstwo od zasady równego traktowania w odniesieniu do pomocy na utrzymanie w czasie studiów w postaci stypendiów lub pożyczek — Obywatel Unii studiujący w przyjmującym państwie członkowskim — Praca najemna przed rozpoczęciem i po rozpoczęciu studiów — Zasadniczy cel zainteresowanego w chwili wjazdu na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego — Wpływ na zakwalifikowanie go jako pracownika i na jego prawo do stypendium)

(2013/C 114/26)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Ankenævnet for Uddannelsesstøtten

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LN

Strona pozwana: Styrelsen for Videregående Uddannelser og Uddannelsesstøtte

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Ankenævnet for Uddannelsesstøtten — Wykładnia art. 7 ust. 1 lit. c) w związku z art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77) — Równość traktowania obywateli Unii — Ustawodawstwo państwa członkowskiego przewidujące, że obywatele Unii mogą otrzymywać zasiłek mający na celu pokrycie kosztów utrzymania podczas studiów, o ile są oni pracownikami w tym państwie członkowskim lub też prowadzą tam działalność gospodarczą na własny

rachunek — Oddalenie wniosku o stypendium złożonego przez obywatela Unii, który był pracownikiem w przyjmującym państwie członkowskim w sytuacji, gdy przybył do tego państwa zasadniczo w zamiarze podjęcia studiów

Sentencja

Wykładni art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 24 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że obywatelowi Unii, który odbywa studia w przyjmującym państwie członkowskim i równoległe wykonuje konkretną i rzeczywistą pracę najemną, mogącą nadać mu status „pracownika” w rozumieniu art. 45 TFUE, nie można odmówić pomocy na pokrycie kosztów utrzymania w czasie studiów przyznawanej obywatelom tego państwa członkowskiego. Do sądu odsyłającego należy dokonanie ustaleń faktycznych niezbędnych dla oceny, czy działalność zarobkowa skarżącego w postępowaniu głównym jest wystarczająca dla nadania mu tego statusu. Okoliczność, że zainteresowany przybył na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego z zasadniczym zamiarem odbycia tam studiów, nie ma znaczenia dla potrzeb ustalenia, czy przysługuje mu status pracownika w rozumieniu art. 45 TFUE, a tym samym — czy ma prawo do tej pomocy na takich samych warunkach co obywatel przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty.

(¹) Dz.U. C 109 z 14.4.2012.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 7 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najwyższy sąd Slovenskej republiky — Słowacja) — Protimonopolný úrad Slovenskej republiky przeciwko Slovenská sporiteľňa, a.s.

(Sprawa C-68/12) (¹)

(Pojęcie „porozumienia, decyzji i uzgodnionej praktyki” — Porozumienie zawarte między kilkoma bankami — Konkurujące przedsiębiorstwo prowadzące na rozpatrywanym rynku działalność, której zarzucana jest niezgodność z prawem — Wpływ — Brak)

(2013/C 114/27)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

Strona pozwana: Slovenská sporiteľňa, a.s.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Najvyšší súd Slovenskej republiky — Wykładnia art. 101 ust. 1 i 3 TFUE — Pojęcie „porozumienia, decyzji i uzgodnionej praktyki” — Porozumienie zawarte między kilkoma bankami dotyczące rozwiązania umów i niezawierania nowych umów w przedmiocie kont bieżących z konkurującym przedsiębiorstwem mającym siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego — Skutek jaki dla kwalifikacji jako niezgodnego z prawem kartelu wywołuje okoliczność, nie podniesiona w chwili zawarcia porozumienia, że konkurujące przedsiębiorstwo działało na rozpatrywanym rynku w sposób niezgodny z prawem

Sentencja

- 1) Artykuł 101 TFUE należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż przedsiębiorstwo poszkodowane przez kartel mający na celu ograniczenie konkurencji w chwili jego zawarcia prowadziło na rynku właściwym działalność, której zarzucana jest niezgodność z prawem, nie ma znaczenia dla kwestii, czy ten kartel stanowi naruszenie tego postanowienia.
- 2) Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że aby stwierdzić istnienie porozumienia ograniczającego konkurencję, nie jest konieczne udowodnienie osobistego zachowania przedstawiciela statutowego przedsiębiorstwa lub osobistej zgody, wyrażonej w formie upoważnienia udzielonego przez tego przedstawiciela, na zachowanie jego podwładnego, który wziął udział w antykonkurencyjnym spotkaniu.
- 3) Artykuł 101 ust. 3 TFUE należy interpretować w ten sposób, że może on znajdować zastosowanie do porozumienia zakazanego na mocy art. 101 ust. 1 TFUE tylko wtedy, gdy przedsiębiorstwo, które powołuje się na to postanowienie, przedstawiło dowód na to, że cztery przewidziane w tym postanowieniu przesłanki zostały kumulatywnie spełnione.

(¹) Dz.U. C 165 z 9.6.2012.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Abia Iulia — Rumunia) — SC Mora IPR SRL przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Sibiu

(Sprawa C-79/12) ⁽¹⁾

(Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 211 — Płatność odroczonego podatku VAT w imporcie)

(2013/C 114/28)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Abia Iulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Mora IPR SRL

Strony pozwane: Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu, Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale Sibiu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Curtea de Apel Alba Julia — Wykładnia art. 211 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Wykładnia art. 26 ust. 2 art. 28, art. 30 i art. 107 TFUE — Przysługujące państwom członkowskim prawo zezwolenia na odroczenie zapłaty podatku VAT w imporcie — Dopuszczalność uregulowań krajowych nakładających nieprzewidziany w dyrektywie warunek uzyskania zaświadczenia w sprawie odroczenia płatności — Kolejne zmiany ustawodawcze zwalniające jedynie niektórych podatników z zapłaty podatku VAT przy przywozie — Dyskryminacja — Naruszenie zakazu należności celnych przywozowych

Sentencja

Wykładni art. 211 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie stosowaniu uregulowań państwa członkowskiego, takich jak te w sprawie głównej, uzależniających odroczonego podatku od wartości dodanej z tytułu importu towarów od uzyskania zaświadczenia nieprzewidzianego w dyrektywie, o ile warunki uzyskania takiego zaświadczenia są zgodne z zasadą neutralności fiskalnej, co podlega weryfikacji sądu krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 126 z 28.04.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Finanzamt Köln-Nord przeciwko Wolframowi Beckerowi

(Sprawa C-104/12) ⁽¹⁾

(Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 17 ust. 2 lit. a) — Prawo do odliczenia podatku naliczonego — Wymóg bezpośredniego związku między transakcją na wcześniejszym etapie obrotu a opodatkowaną transakcją na późniejszym etapie obrotu — Kryteria ustalenia bezpośredniego związku — Usługi adwokata świadczone w ramach postępowania karnego o przekupstwo przeciwko członkowi zarządu i głównemu udziałowcy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością)

(2013/C 114/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Finanzamt Köln-Nord

Strona pozwana: Wolfram Becker

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 17 ust. 2 lit. a) i art. 22 ust. 3 lit. b) dyrektywy 77/388/EWG: szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Powstanie i zakres prawa do odliczenia — Konieczność istnienia bezpośredniego związku pomiędzy działalnością gospodarczą podatnika a świadczeniem usługi — Usługi adwokata świadczone w ramach postępowania karnego w sprawie przekupstwa wszczętego przeciwko członkowi zarządu i głównemu udziałowcy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

Sentencja

Oceny istnienia bezpośredniego związku między konkretną transakcją a całością działalności podatnika w celu ustalenia, czy towary i usługi są wykorzystywane „do celów zawieranych transakcji podlegających opodatkowaniu” tego podatnika w rozumieniu art. 17 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r., należy dokonywać na podstawie istoty nabywanych przez podatnika towarów lub usług.

W niniejszej sprawie usługi świadczone przez adwokatów w celu ochrony przed sankcjami karnymi osób fizycznych, członków organu spółki będącej podatnikiem, nie powodują powstania po stronie owej spółki prawa do odliczenia — jako podatku naliczonego — podatku od wartości dodanej należnego od tych usług.

(¹) Dz.U. C 138 z 12.5.2012.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 lutego 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — Ministero per i beni e le attività culturali i in. przeciwko Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia i in.

(Sprawa C-111/12) (¹)

(Dyrektywa 85/384/EWG — Wzajemne uznawanie dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie architektury — Artykuł 10 i art. 11 lit. g) — Ustawodawstwo krajowe uznające ekwiwalentność dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji architekta i inżyniera budownictwa, lecz zastrzegające dla architektów prace dotyczące nieruchomości uznanych za należące do dziedzictwa artystycznego — Zasada równego traktowania — Sytuacja czysto wewnętrzna z punktu widzenia państwa członkowskiego)

(2013/C 114/30)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministero per i beni e le attività culturali, Ordine degli Ingegneri della Provincia di Venezia, Ordine degli Ingegneri della Provincia di Padova, Ordine degli Ingegneri della Provincia di Treviso, Ordine degli Ingegneri della Provincia di Vicenza, Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, Ordine degli Ingegneri della Provincia di Rovigo, Ordine degli Ingegneri della Provincia di Belluno

Strona pozwana: Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, Consiglio Nazionale degli Ingegneri, Consiglio Nazionale degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori, Ordine degli Architetti Pianificatori Paesaggisti e Conservatori della Provincia di Verona, Alessandro Mosconi, Comune di S. Martino Buon Albergo (VR), Istituzione di Ricovero e di Educazione di Venezia (IRE), Ordine degli Architetti della Provincia di Venezia

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Consiglio di Stato — Wykładnia art. 10 i 11 dyrektywy

85/384/EWG Rady z dnia 10 czerwca 1985 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania kwalifikacji w dziedzinie architektury, łącznie ze środkami ułatwiającymi skuteczne korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Dz.U. L 223, s. 15) — Wzajemne uznawanie dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w dziedzinie architektury — Krajowe przepisy zastrzegające na rzecz architektów wykonywanie prac na nieruchomościach klasyfikowanych jako należące do dziedzictwa artystycznego — Weryfikacja w konkretnym przypadku uprawnień posiadaczy dyplomów architekta i inżyniera uzyskanych w innych państwach członkowskich do wykonywania takich prac

Sentencja

Artykuły 10 i 11 dyrektywy Rady 85/384/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania kwalifikacji w dziedzinie architektury, łącznie ze środkami ułatwiającymi skuteczne korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym osoby dysponujące dokumentem potwierdzającym posiadanie kwalifikacji, wydanym przez inne państwo członkowskie aniżeli przyjmujące państwo członkowskie, dającym im dostęp do wykonywania działalności w dziedzinie architektury i wskazanym wyraźnie w tym art. 11, mogą wykonywać w przyjmującym państwie członkowskim działalność dotyczącą nieruchomości mających wartość artystyczną, jedynie jeżeli wykażą, w danym wypadku, w ramach szczególnej weryfikacji kwalifikacji zawodowych, że posiadają szczególne kwalifikacje w dziedzinie dóbr kultury.

(¹) Dz.U. C 151 z 26.5.2012

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 28 lutego 2013 r. — Ellinika Nafpigeia AE przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-246/12 P) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — Przemysł stoczniowy — Decyzja uznająca środki pomocowe za niezgodne ze wspólnym rynkiem — Ochrona podstawowych interesów bezpieczeństwa narodowego — Warunki konkurencji na rynku wewnętrznym)

(2013/C 114/31)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Ellinika Nafpigeia AE (przedstawiciele: I. Drosos i V. Karagiannis, Δικηγόροι)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Urraca Caviedes i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie T-391/08 Ellinika Nafpigeia przeciwko Komisji oddalającego skargę o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008)3118 wersja ostateczna z dnia 2 lipca 2008 r. uznającej za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc przyznaną na rzecz Ellinika Nafpigeia (Hellenic Shipyards „HSY”) przez władze greckie w ramach zmian wprowadzonych do początkowego planu inwestycyjnego dotyczącego restrukturyzacji tej stoczni [pomoc państwa C 16/2004 (ex NN29/2004, CP 71/2002 i CP 133/2005)]

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ellinika Nafpigeia AE zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 200 z 07.07.2012

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 2 marca 2012 r. w sprawie T-594/11 H-Holding AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 14 maja 2012 r. przez H-Holding AG

(Sprawa C-235/12 P)

(2013/C 114/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: H-Holding AG (przedstawiciel: R. Závodný, advokát)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 28 lutego 2013 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (siódma izba) odrzucił odwołanie i postanowił, że wnosząca odwołanie pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 5 grudnia 2012 r. — BDV Hungary Trading Kft., w dobrowolnej likwidacji przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-563/12)

(2013/C 114/33)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i druga strona postępowania w odwołaniu: BDV Hungary Trading Kft., w dobrowolnej likwidacji

Strona pozwana i wnosząca odwołanie: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (zwanej dalej „dawną dyrektywą w sprawie podatku VAT”) i art. 146 dyrektywy Rady 2006/112/WE (²) z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „nową dyrektywą w sprawie podatku VAT”) można interpretować w ten sposób, że transport poza terytorium wspólnotowe towarów przeznaczonych na eksport musi nastąpić w określonym terminie po to, by można go było zakwalifikować jako zwolnioną z podatku transakcję dostawy towarów na eksport?
- 2) Czy przy odpowiedzi na pierwsze pytanie mają znaczenie: klauzule obowiązujące w handlu międzynarodowym; okoliczność, że sprzedawca, nabywca lub przewoźnik działali w dobrej lub złej wierze, z należytą starannością lub ewentualnie w sposób zawiniony; okres deklaracji lub okoliczność, że przewóz towarów nastąpił faktycznie z przekroczeniem terminu, lecz w terminie do naliczenia podatku?
- 3) Czy ustanowienie w uregulowaniach państwa członkowskiego wymogów dodatkowych w stosunku do wymogów ustanowionych w dyrektywach oraz uzależnienie uznania eksportu za zwolniony z podatku od spełnienia obiektywnych i łącznych przesłanek, które nie są przewidziane w dyrektywach, jest zgodne z zasadami neutralności podatkowej, pewności prawa i proporcjonalności?
- 4) Czy art. 15 dawnej dyrektywy w sprawie podatku VAT oraz art. 131 i 273 nowej dyrektywy w sprawie podatku VAT można interpretować w ten sposób, że w celu zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania, nadużyciom podatkowym i unikaniu opodatkowania oraz prawidłowego naliczania i poboru podatku państwo członkowskie może uzależnić zwolnienia w eksporcie od spełnienia przesłanek takich jak te określone w art. 11 ust. 1 ustawy nr LXXIV z 1992 r. o podatku od wartości dodanej oraz w art. 98 ust. 1 ustawy nr CXXVII z 2007 r. o podatku od wartości dodanej?
- 5) Czy zmiana kwalifikacji zwolnionego z podatku eksportu i wymaganie od podatnika uiszczenia podatku przez organ

podatkowy ze względu na to, że nie zostały spełnione przesłanki, które nie są zawarte w art. 15 i 146 dyrektyw, jest zgodne z podstawowymi zasadami prawa Unii oraz z przepisami dyrektyw? Jeżeli odpowiedź jest twierdząca, to w jakich okolicznościach jest to możliwe?

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 31 grudnia 2012 r. — József Dutka przeciwko Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal

(Sprawa C-614/12)

(2013/C 114/34)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Debreceni Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: József Dutka

Strona pozwana: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatal

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle art. 6 TUE i art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy uznać, że prawo Unii znajduje zastosowanie w rozumieniu art. 51 ust. 1 karty w sytuacji, gdy prawo wewnętrzne reguluje wygaśnięcie stosunku zatrudnienia w sposób automatyczny lub w drodze jego rozwiązania?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że ustanawia on zakaz nieuzasadnionego zwolnienia, lub też że ustanawia go w zakresie, w jakim wymagane jest, by podstawy zwolnienia wynikały jasno z dokumentu rozwiązującego stosunek zatrudnienia, tak by pracownik był w stanie zweryfikować ich prawdziwość i istotny charakter?
- 3) W takim przypadku, czy uregulowania krajowe, pozwalające państwu członkowskiemu na wręczenie wypowiedzenia pracownikowi (zwolnienie go) bez uzasadnienia wyłącznie w ramach stosunków zatrudnienia, w których państwo występuje jako pracodawca działając poprzez swoje organy administracji państwowej, jest niezgodne z obowiązkiem uzasadnienia zwolnienia ustanowionym w art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Törvényszék (Węgry) w dniu 3 stycznia 2013 r. — Ferenc Tibor Kovács przeciwko Vas Megyei Rendőr-főkapitányság

(Sprawa C-5/13)

(2013/C 114/35)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szombathelyi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ferenc Tibor Kovács.

Strona pozwana: Vas Megyei Rendőr-főkapitányság

Pytania prejudycjalne

Czy wykładni norm dotyczących zakazu dyskryminacji, swobody przepływu osób, jak również prawa do rzetelnego procesu należy dokonywać w ten sposób że stoją one na przeszkodzie istnieniu uregulowania krajowego, takiego jak przepis art. 25/B ustawy nr I z 1988 r., zgodnie z którym po drogach na Węgrzech mogą poruszać się pojazdy zaopatrzone w dokument stwierdzający dopuszczenie do ruchu i tablice rejestracyjne wydane przez organy węgierskie, a spełnienie warunków pozwalających na zwolnienie z rygorów tego przepisu może być wykazane jedynie podczas kontroli?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 stycznia 2013 r. Datenlotsen Informationssysteme GmbH przeciwko Technische Universität Hamburg-Harburg

(Sprawa C-15/13)

(2013/C 114/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg.

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawczyni: Datenlotsen Informationssysteme GmbH

Druga strona postępowania: Universität Hamburg-Harburg

Przy udziale: Hochschul-Informations-System GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy pod pojęciem „zamówienie publiczne” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽¹⁾ należy rozumieć także umowę, w przypadku której zamawiający nie sprawuje wprawdzie nad wykonawcą kontroli podobnej do tej, którą sprawuje nad własnymi służbami, jednak zarówno zamawiający, jak i wykonawca są kontrolowani przez tę samą instytucję, która z kolei jest instytucją zamawiającą w rozumieniu dyrektywy 2004/18, zaś zamawiający i wykonawca wykonują zasadniczą część swojej działalności na rzecz wspólnej instytucji nadrzędnej (horyzontalne zamówienie typu in house)?

W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej

2) Czy kontrola, taka jak nad własnymi służbami, musi obejmować całą działalność wykonawcy, czy wystarczy, gdy ogranicza się ona do dziedziny zamówień publicznych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, s. 114

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 15 stycznia 2013 r. — Simon, Evers, & Co GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Hafen

(Sprawa C-21/13)

(2013/C 114/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Simon, Evers, & Co GmbH

Druga strona postępowania: Hauptzollamt Hamburg-Hafen

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 499/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. rozszerzające ostateczne cło antidumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1174/2005 na przywóz ręcznych wózków paletowych i ich zasadniczych części pochodzących

z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz tego samego produktu wysyłanego z Tajlandii, niezależnie od tego, czy zgłaszane jako pochodzący z Tajlandii, czy też nie⁽¹⁾, jest nieważne z tego względu, że Komisja, błędnie stosując wymogi wynikające z art. 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽²⁾ stawiane wobec ustalenia obejścia środków antidumpingowych, stwierdziła takie obejście z tego tylko powodu, że zakres odpowiedniego wywozu z Tajlandii po wprowadzeniu tych środków wzrósł znacząco, choć nie poczyniła dalszych konkretnych ustaleń, powołując się na brak współpracy ze strony tajskich eksporterów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 151, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 56, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w 29 listopada 2012 r. w sprawie T-491/07 CB przeciwko Komisji, wniesione w dniu 8 lutego 2013 r. przez Groupement des cartes bancaires (CB)

(Sprawa C-67/13 P)

(2013/C 114/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Groupement des cartes bancaires (CB) (przedstawiciele: F. Pradelles, adwokat, J. Ruiz Calzado, abogado)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, BNP Paribas, BPCE, anciennement Caisse Nationale des Caisses d'Epargne et de Prévoyance (CNCEP), Société générale

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 29 listopada 2012 r. wydanego w sprawie T-491/07 CB przeciwko Komisji;

— odesłanie sprawy do Sądu celem wydania ponownego rozstrzygnięcia, chyba, że Trybunał uzna, że posiada informacje wystarczające, aby stwierdzić nieważność decyzji Komisji C(2007) 5060 wersja ostateczna z dnia 17 października 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] (COMP/D1/38.606 — Groupement des cartes bancaires „CB”);

— obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania, a także kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Trybunałem i przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera je na trzech zarzutach.

Po pierwsze twierdzi ona, że Sąd dopuścił się naruszeń prawa stosując pojęcie ograniczenia konkurencji ze względu na cel.

Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa stosując art. 101 ust. 1 TFUE w odniesieniu do istoty środków przyjętych przez Groupement des cartes bancaires CB (zwanej dalej „Groupement”). Dokładniej rzecz ujmując, Sąd w szczególności miał dokonać błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia praktyki ograniczającej konkurencję ze względu na cel uznając, że ww. środki stanowią ograniczenie konkurencji ze względu na cel, podczas gdy nie były one w ogóle szkodliwe dla konkurencji. Ponadto Sąd miał się dopuścić innych naruszeń prawa uwzględniając okoliczności towarzyszące przyjęciu tych środków. Zdaniem wnoszącej odwołanie dokonał on błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego pojęcia decyzji związków przedsiębiorstw jako oświadczenia woli Groupement i przeinaczył posiadany materiał dowodowy przypisując Groupement antykonkurencyjne zamiary, jakie miały jej przyświecać przy przyjmowaniu rozpatrywanych środków.

Sąd miał również dopuścić się naruszenia prawa stosując art. 101 ust. 1 TFUE w odniesieniu do celów przyświecających przyjętym przez Groupement środkom. Dokładniej rzecz ujmując, Sąd miał dokonać błędnej wykładni orzecznictwa uznając, że będące celem przyjętych przez Groupement — i potwierdzonych też przez Sąd — środków zapobieganie efektowi gapowicza mogło zostać uwzględnione jedynie na podstawie art. 101 ust. 3 TFUE, a nie — na podstawie art. 101 ust. 1 TFUE.

Sąd miał również dopuścić się naruszenia prawa stosując art. 101 ust. 1 TFUE w odniesieniu do odpowiedniego kontekstu przyjętych przez Groupement środków. Dokładniej rzecz ujmując, Sąd w szczególności miał dokonać błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego uwzględnienia kontekstu prawnego uchylając ciążącemu na nim obowiązki uwzględnienia dowiedzonego doświadczenia. Miał on w szczególności dokonać błędnej wykładni wyroku Trybunału z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie C-209/07 Beef Industry Development i Barry Brothers usiłując zastosować go przez analogię do niniejszego przypadku pomimo tego, że leżące u podstaw tych dwóch przypadków okoliczności diametralnie różniły się między sobą. Ponadto Sąd miał się dopuścić innych naruszeń prawa uwzględniając kontekst gospodarczy i niejednoznaczne oddziaływanie rynku w niniejszym przypadku. Wreszcie zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd pominął orzecznictwo dotyczące przedmiotu i zakresu złożonych ocen gospodarczych, nie przeprowadzając kontroli w minimalnym obowiązkowym dlań zakresie.

Po drugie wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa stosując pojęcie ograniczenia konkurencji ze względu na skutek. Sąd miał dopuścić się naruszeń prawa badając skutki przyjętych przez Groupement środków. Nie ustosunkowując się bowiem do zarzutów podniesionych przez Groupement w odniesieniu do rzekomo antykonkurencyjnych skutków tych środków uchybił on ciążącemu na nim obowiązkowi uzasadnienia.

Po trzecie, Sąd naruszył zasady proporcjonalności i pewności prawa nie stwierdzając nieważności nakazu zawartego w art. 2 akapit 2 decyzji Komisji C(2007) 5060 wersja ostateczna. Naruszenie zasady proporcjonalności ma polegać na utrzymaniu w mocy orzeczonego przez Komisję nakazu, podczas gdy nie tylko nie był on konieczny do położenia kresu rzekomo stwierdzonego naruszenia, lecz również — nieproporcjonalny do zamierzonego celu. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył ponadto zasadę pewności prawa nie stwierdzając nieważności ww. nakazu, podczas gdy został on wyrażony w ogólny i niejednoznaczny sposób, pozostawiając Groupement w niepewności co do środków, jakie należy przyjąć w celu zapobieżenia efektowi gapowicza i zapewnienia ochrony systemu „CB”.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu
8 lutego 2013 r. — Markus Weiss przeciwko Condor
Flugdienst GmbH**

(Sprawa C-68/13)

(2013/C 114/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Markus Weiss

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia ⁽¹⁾ musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?

- 2) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: ile uprzednich przelotów samolotu, który ma być użyty do planowego lotu, ma znaczenie w odniesieniu do nadzwyczajnej okoliczności? Czy istnieje ograniczenie czasowe w odniesieniu do uwzględnienia nadzwyczajnych okoliczności dotyczące uprzednich przelotów? Jeśli tak, jak należy je wyliczyć?
- 3) W razie gdy nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają również znaczenie dla późniejszego lotu, czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) w dniu 15 lutego 2013 r. — Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers przeciwko Selver Saciri i in.

(Sprawa C-79/13)

(2013/C 114/40)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidshof te Brussel.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers

Strona pozwana: Selver Saciri, Danijela Dordevic, Danjel Saciri (reprezentowany przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic), Sanela Saciri (reprezentowana przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic), Denis Saciri (reprezentowany przez Selvera Saciriego i Danijelę Dordevic), Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van Diest

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jeżeli państwo członkowskie zdecyduje się, zgodnie z art. 13 ust. 5 dyrektywy Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (¹), przyznawać pomoc materialną w postaci zasiłku pieniężnego, to czy to państwo członkowskie jest wtedy jeszcze odpowiedzialne za czuwanie nad tym, aby osoba ubiegająca się o azyl, w ten

czy inny sposób, mogła skorzystać z minimalnych norm ochrony ustanowionych przez dyrektywę w art. 13 ust. 1 i 2, art. 14 ust. 1, 3, 5 i 8 tej dyrektywy?

- 2) Czy zasiłek pieniężny, przewidziany przez art. 13 ust. 5 dyrektywy [2003/9], należy przyznać od daty złożenia wniosku o udzielenie azylu oraz wniosku o przyjęcie, czy po upływie terminu określonego w art. 5 ust. 1 dyrektywy, czy też w jeszcze innym momencie? Czy zasiłek pieniężny ma być tego rodzaju, że w przypadku braku materialnego przyjęcia przez państwo członkowskie lub przez wyznaczoną przez nie placówkę, umożliwi on osobie ubiegającej się o azyl zapewnienie sobie zakwaterowania, w danym przypadku w hotelu, w oczekiwaniu na zaproponowanie mu stałego zakwaterowania lub znalezienie przez niego zakwaterowania na dłuższy okres czasu?
- 3) Czy jeżeli państwo członkowskie przyznaje materialne przyjęcie tylko jeżeli utworzone przez państwo placówki mogą zapewnić takie zakwaterowanie, a osoba ubiegająca się o azyl, która nie znalazła w ten sposób zakwaterowania, zostaje odesłana do dostępnej dla wszystkich mieszkańców tego państwa pomocy społecznej, przy czym brak jest niezbędnych przepisów ustawowych i struktur umożliwiających placówkom, które nie zostały utworzone przez państwo, faktyczne przyjęcie osób ubiegających się o azyl w krótkim terminie, w sposób odpowiadający godności ludzkiej, to jest to zgodne z dyrektywą [2003/9]?

(¹) Dz.U. 31, s. 18

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2013 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-81/13)

(2013/C 114/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell, pełnomocnik, i A. Dashwood, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/776/UE w sprawie stanowiska w odniesieniu do przyjęcia postanowień dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia utworzonej na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją (¹);

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) W ramach skargi złożonej na podstawie art. 263 TFUE Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wnosi o stwierdzenie nieważności zgodnie z art. 264 TFUE decyzji Rady 2012/776/UE z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie stanowiska w odniesieniu do przyjęcia postanowień dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, jakie ma zostać zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Rady Stowarzyszenia utworzonej na mocy Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Turcją.
- 2) Zjednoczone Królestwo wnosi do Trybunału o:
  - (i) stwierdzenie nieważności decyzji;
  - (ii) obciążenie Rady kosztami postępowania.
- 3) Artykuł 48 TFUE jest podstawą materialnoprawną podaną w decyzji.
- 4) Proponowana decyzja Rady Stowarzyszenia załączona do decyzji Rady uchyliłaby i zastąpiłaby decyzję nr 3/80 Rady Stowarzyszenia w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Wspólnot Europejskich do pracowników tureckich i członków ich rodzin.
- 5) Zdaniem Zjednoczonego Królestwa art. 48 TFUE nie może służyć za materialnoprawną podstawę środka, który miałby mieć takie konsekwencje. Jest to przepis mający ułatwić swobodny przepływ obywateli państw członkowskich w ramach rynku wewnętrznego. Właściwą podstawą prawną jest art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE. Przepis ten przyznaje kompetencję do przyjmowania środków w dziedzinie „określeni[a] praw obywateli państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim, w tym warunków dotyczących swobody przemieszczania się i pobytu w innych państwach członkowskich”. Decyzja Rady jest właśnie takim środkiem.
- 6) Artykuł 79 ust. 2 lit. b) TFUE znajduje się w tytule V części trzeciej TFUE. Zgodnie z protokołem 21 do traktatów środki przyjęte na podstawie tytułu V nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa (lub Irlandii), chyba że zgłosi ono swoją wolę „uczestniczenia” w nich. Poprzez błędny wybór art. 48 TFUE, zamiast art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE, jako materialnoprawnej podstawy decyzji Rada odmówiła uznania prawa Zjednoczonego Królestwa do nieuczestniczenia w przyjęciu decyzji i niewiązania się nią.

7) Wnosi się zatem o stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/776/UE ze względu na to, że została ona przyjęta na błędnej podstawie prawnej, czego skutkiem jest nieuznanie praw Zjednoczonego Królestwa wynikających z protokołu 21.

8) Na poparcie swojego stanowiska Zjednoczone Królestwo powołuje się na wyraźne przepisy art. 48 i art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE, interpretowane w kontekście traktatu i w świetle orzecznictwa. Ponadto powołuje się na okoliczność, że decyzja Rady 2012/776/UE jest prawie identyczna z dwiema innymi decyzjami Rady, które zostały przyjęte w ramach innych układów stowarzyszeniowych na podstawie art. 79 ust. 2 lit. b).

(¹) Dz.U. L 340, s. 19.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbetsdomstolen (Szwecja) w dniu 19 lutego 2013 r. — Fonnship A/S, Svenska Transportarbetarförbundet przeciwko Fonnship A/S, Svenska Transportarbetarförbundet, Facket för Service och Kommunikation (SEKO)

(Sprawa C-83/13)

(2013/C 114/42)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Arbetsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strony powodowe: Fonnship A/S, Svenska Transportarbetarförbundet

Strony pozwane: Fonnship A/S, Svenska Transportarbetarförbundet, Facket för Service och Kommunikation (SEKO)

Pytania prejudycjalne

Czy postanowienia porozumienia o EOG w dziedzinie swobody świadczenia usług, mianowicie usług transportu morskiego — które to postanowienia mają swoje odpowiedniki w traktacie WE — mają zastosowanie do spółki z siedzibą w państwie EFTA w odniesieniu do jej działalności polegającej na świadczeniu usług transportowych do państwa członkowskiego WE lub państwa EFTA za pośrednictwem statku zarejestrowanego w państwie trzecim spoza WE/EOG i pływającego pod jego banderą?

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-392/09, I. garantovaná a.s. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 22 lutego 2013 r. przez I. garantovaná a.s.

(Sprawa C-90/13 P)

(2013/C 114/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: I. garantovaná a.s. (przedstawiciele: B. Hartnett, Barrister, O. Geiss, Rechtsanwalt, P. Lasok QC, J. Holmes, Barrister)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie orzeczenia Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-392/09 w części, w jakiej dotyczy ono zarzutu drugiego podniesionego przez wnoszącą odwołanie w skardze do Sądu;
- uwzględnienie owego zarzutu jako zasadnego;
- obniżenie wysokości grzywny do 2,1 mln EUR, co stanowi 10 % obrotu uzyskanego przez wnoszącego odwołanie w 2008 r., jak wynika z pkt 84 zaskarżonego wyroku; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd błędnie oddalił zarzut drugi podniesiony przez wnoszącego odwołanie.

Artykuł 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ stanowi: „grzywna nie przekroczy 10 % całkowitego obrotu uzyskanego [przez dane przedsiębiorstwo] w poprzedzającym roku obrotowym”. „Poprzedzający rok obrotowy” jest ostatnim pełnym rokiem obrotowym bezpośrednio poprzedzającym datę wydania decyzji Komisji stwierdzającej naruszenie reguł konkurencji i nakładającej grzywnę.

W niniejszej sprawie „obrotem uzyskanym w poprzedzającym roku obrotowym” był obrót uzyskany w 2008 r. a nie obrót uwzględniony przez Komisję. Skutkiem uwzględnienia obrotu

uzyskanego w 2007 r. było zawyżenie nałożonej na spółkę Garantovaná grzywny niewiele poniżej 100 % jej obrotu uzyskanego w roku obrotowym poprzedzającym datę wydania decyzji Komisji (22 lipca 2009 r.).

Wnoszący odwołanie podnosi, że uwzględnienie przez Komisję obrotu z 2007 r. było sprzeczne z wyraźnym brzmieniem i celem art. 23 ust. 2 oraz niezgodne z prawem. Jak podniesiono w ramach drugiego zarzutu spółki Garantovaná w ramach postępowania przed Sądem, grzywnę należy zatem obniżyć bądź zgodnie z art. 23 ust. 2, bądź w ramach nieograniczonego prawa orzekania przysługującego Sądowi na podstawie przepisów art. 261 TFUE i art. 31 rozporządzenia nr 1/2003.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (izba siódma) wydanego w dniu 13 grudnia 2012 r. w sprawie T-103/08 Versalis SpA, wcześniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 lutego 2013 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-93/13 P)

(2013/C 114/44)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, G. Conte, R. Striani, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Versalis SpA, wcześniej Polimeri Europa SpA, Eni SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku, w którym kwota grzywny nałożonej w decyzji na ENI i Versalis została obniżona do 106 200 000 EUR;
- oddalenie w całości skargi w pierwszej instancji;
- obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

- I. Sąd naruszył prawo przez przyjęcie, że Komisja naruszyła prawo do obrony ENI stosując z powodu powrotu do naruszenia podwyższenie grzywny nałożonej solidarnie na ENI i Versalis w przypadku dwóch naruszeń popełnionych w przeszłości przez spółki będące w całości lub niemalże własnością ENI, mimo że dwie decyzje stwierdzające te naruszenia nie były skierowane do ENI (która to w konsekwencji nie otrzymała pisma w sprawie przedstawienia zarzutów w odniesieniu do rzeczonych naruszeń). W szczególności jeżeli chodzi o przypisanie powrotu do naruszenia Sąd nie wziął pod uwagę tego iż prawo do obrony jest zapewnione jeżeli w chwili gdy Komisja oznajmia swój zamiar przypisania powrotu do naruszenia, daje stronom możliwość wykazania, że stosowne warunki nie są spełnione. Ponadto Sąd pominął fakt, iż przypisując powrót do naruszenia za kolejne naruszenie regułą konkurencji Komisja nie nakłada kary z mocą wsteczną za pierwsze naruszenie, lecz wyciąga po prostu konsekwencje z okoliczności, iż to samo przedsiębiorstwo (podmiot gospodarczy) popełniło nowe naruszenie.
- II. Sąd przekroczył granice swych uprawnień i naruszył zasadę dyspozycyjności, art. 21 statutu Trybunału oraz art. 44 § 1 i art. 48 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem rozpatrując kwestię prawną (dotycząca rzekomego naruszenia zasady równego traktowania przy obliczaniu grzywny), której skarżące nie podniosły w skardze wszczynającej postępowanie.
- III. Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu wykładni i stosowania zasady równego traktowania w odniesieniu do „mnożnika” dla celów odstraszenia oraz nie przedstawił uzasadnienia. W szczególności Sąd nie uwzględnił zakresu uznania przysługującego Komisji przy określaniu grzywien w świetle mających znaczenie okoliczności zmuszając ją do dokonania czysto matematycznych obliczeń w celu ustalenia mnożnika, jaki należało zastosować do ENI i Versalis. Co więcej Sąd błędnie wymagał od Komisji, aby zapewniła bezpośrednią proporcjonalność pomiędzy odsetkiem podwyższenia grzywny dla celów odstraszenia i obrotami przedsiębiorstw a nie pomiędzy mnożnikami lub pomiędzy grzywnami wynikającymi z zastosowania mnożników (pomnożonymi grzywnami) i ogólnymi obrotami przedsiębiorstw.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-100/13)

(2013/C 114/45)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Wilms i G. Zavvos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Komisja Europejska wniosła o:

- stwierdzenie, iż strona pozwana uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego nałożonym na nią na mocy dyrektywy Rady 89/106/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych, w szczególności art. 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, w zakresie, w jakim niemieckie urzędy wykorzystują katalogi norm budowlanych („Bauregellisten”) do żądania dodatkowych zezwoleń w celu skutecznego dostępu do rynku i stosowania produktów budowlanych, zamiast przyjęć konieczne metody i kryteria oceny w ramach zharmonizowanych norm europejskich;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona pozwana naruszyła art. 4 i 6 dyrektywy 89/106/EWG. Stosowanie katalogów norm budowlanych prowadzi do żądania dodatkowych wcześniejszych zezwoleń w celu skutecznego dostępu do rynku i stosowania produktów budowlanych. W wielu wypadkach ewentualnie występujące wymogi nie odnoszą się do nowych cech produktów. Pozostaje się raczej przy wymogach ustalonych jeszcze przed harmonizacją, które powinny i mogły zostać spełnione poprzez przyjęcie koniecznych metod i kryteriów oceny w ramach norm zharmonizowanych.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Bilbaína de Alquitranes i in. przeciwko ECHA(Sprawa T-93/10) ⁽¹⁾

(REACH — Identyfikacja paku smoły węglowej wysokotemperaturowej jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Równość traktowania — Proporcjonalność)

(2013/C 114/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Bilbaína de Alquitranes, SA (Luchana-Baracaldo, Hiszpania); Cindu Chemicals BV (Uithoorn, Pays-Bas); Deza, a.s. (Vlašské Meziříčí, Republika Czeska); Industrial Química del Nalón, SA (Oviedo, Hiszpania); Koppers Denmark A/S (Nyborg, Dania); Koppers UK Ltd (Scunthorpe, Zjednoczone Królestwo); Rütgers Germany GmbH (Castrop-Rauxel, Niemcy); Rütgers Belgium NV (Zelzate, Belgia); i Rütgers Poland sp. z o.o. (Kędzierzyn-Koźle, Polska) (przedstawiciele: początkowo adwokaci K. Van Maldegem i R. Cana oraz P. Sellar, solicitor, a następnie adwokaci K. Van Maldegem i R. Cana)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä i W. Broere, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata J. Stuycka)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji ECHA, opublikowanej w dniu 13 stycznia 2010 r., w sprawie identyfikacji paku smoły węglowej wysokotemperaturowej (WE nr 266-028-2) jako substancji spełniającej kryteria określone w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1) zgodnie z art. 59 tego rozporządzenia.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Bilbaína de Alquitranes, SA, Cindu Chemicals BV, Deza, a.s., Industrial Química del Nalón, SA, Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd, Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV i Rütgers Poland sp. z o.o. zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Rütgers Germany i in. przeciwko ECHA(Sprawa T-94/10) ⁽¹⁾

(REACH — Identyfikacja oleju antracenowego jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Równość traktowania — Proporcjonalność)

(2013/C 114/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rütgers Germany GmbH (Castrop-Rauxel, Niemcy); Rütgers Belgium NV (Zelzate, Belgia); Deza, a.s. (Vlašské Meziříčí, Republika Czeska); Industrial Química del Nalón, SA (Oviedo, Hiszpania); i Bilbaína de Alquitranes, SA (Luchana-Baracaldo, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci K. Van Maldegem, R. Cana, i P. Sellar, solicitor, następnie K. Van Maldegem i R. Cana)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä i W. Broere, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata J. Stuycka)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji ECHA, opublikowanej w dniu 13 stycznia 2010 r., w sprawie identyfikacji oleju antracenowego (WE nr 292-602-7) jako substancji spełniającej kryteria określone w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH),

utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1) zgodnie z art. 59 tego rozporządzenia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza, a.s., Industrial Química del Nalón, SA i Bilbaina de Alquitranes, SA zostają obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Cindu Chemicals i in. przeciwko ECHA

(Sprawa T-95/10) (¹)

(REACH — Identyfikacja oleju antracenowego o niskiej zawartości antracenu jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Równość traktowania — Proporcjonalność)

(2013/C 114/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cindu Chemicals BV (Uithoorn, Niderlandy); Deza, a.s. (Valašské Meziříčí, Republika Czeska); Koppers Denmark A/S (Nyborg, Dania); i Koppers UK Ltd (Scunthorpe, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo K. Van Maldegem, R. Cana, adwokaci, i P. Sellar, solicitor, a następnie K. Van Maldegem i R. Cana)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä i W. Broere, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata J. Stuycka)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo P. Oliver i G. Wilms, następnie P. Oliver i E. Manhaeve, pełnomocnicy, wspierani przez K. Sawyer, barrister, a następnie P. Oliver i E. Manhaeve)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie częściowej nieważności decyzji ECHA, opublikowanej w dniu 13 stycznia 2010 r., w sprawie identy-

fikacji oleju antracenowego o niskiej zawartości antracenu (WE nr 292-604-8) jako substancji spełniającej kryteria określone w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywę Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1) zgodnie z art. 59 tego rozporządzenia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Cindu Chemicals BV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S i Koppers UK Ltd pokrywają poza własnymi kosztami koszty poniesione przez Europejską Agencję Chemikaliów (ECHA).
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Rütgers Germany i in. przeciwko ECHA

(Sprawa T-96/10) (¹)

(REACH — Identyfikacja oleju antracenowego (pasty antracenowej) jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Akt regulacyjny niewymagający środków wykonawczych — Bezpośrednie oddziaływanie — Dopuszczalność — Równość traktowania — Proporcjonalność)

(2013/C 114/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rütgers Germany GmbH (Castrop-Rauxel, Niemcy); Rütgers Belgium NV (Zelzate, Belgia); Deza, a.s. (Valašské Meziříčí, Republika Czeska); Koppers Denmark A/S (Nyborg, Dania); i Koppers UK Ltd (Scunthorpe, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo adwokaci K. Van Maldegem, R. Cana, i P. Sellar, solicitor, następnie K. Van Maldegem i R. Cana)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä i W. Broere, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata J. Stuycka)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji ECHA, opublikowanej w dniu 13 stycznia 2010 r., w sprawie identyfikacji oleju antracenowego (pasty antracenowej) (WE nr 292-603-2) jako substancji spełniającej kryteria określone w art. 57 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniającego dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1) zgodnie z art. 59 tego rozporządzenia.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S i Koppers UK Ltd zostają obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

Wyrok Sądu z dnia 8 marca 2013 r. — Mayer Naman przeciwko OHIM — Daniel e Mayer (David Mayer)

(Sprawa T-498/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w przedmiocie unieważnienia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy David Mayer — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy DANIEL & MAYER MADE IN ITALY — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Żądanie wykazania rzeczywistego używania sformułowane po raz pierwszy przed Izbą Odwoławczą — Wniesienie po terminie — Artykuł 57 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009)

(2013/C 114/50)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: David Mayer Naman (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci S. Sutti, S. Cazzaniga i V. Fedele, następnie adwokaci V. Fedele i M. Spolidoro)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Daniel e Mayer Srl (Milan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Andreolini i A. Parini)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 lipca 2010 r. (sprawa R 413/2009-1) dotyczącej postępowania w przedmiocie unieważnienia prawa do znaku toczącego się pomiędzy Daniel e Mayer Srl a D. Mayerem Namanem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) D. Mayer Naman pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 346 z 18.12.2010

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Acino przeciwko Komisji

(Sprawa T-539/10) (¹)

(Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Zawieszenie wprowadzenia do obrotu i wycofanie pewnych partii produktów leczniczych zawierających substancję czynną „Clopidogrel” — Zmiana warunków pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktów leczniczych — Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 i dyrektywa 2001/83/WE — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia)

(2013/C 114/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Acino AG, wcześniej Acino Pharma GmbH (Miesbach, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Buchner i E. Burk)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A. Silos, G. Wilms, B.-R. Killmann i M. Šimerdová, następnie B.-R. Killmann i M. Šimerdová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 marca 2010 r. i z dnia 16 września 2010 r. dotyczących zawieszenia wprowadzenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi zawierających substancję czynną „Clopidogrel” produkowaną przez określony zakład i wycofania pewnych partii tych produktów leczniczych z rynku oraz na mocy których zmieniono warunki pozwolenia na dopuszczenie do obrotu i zakazano wprowadzenia do obrotu wyżej wymienionych produktów leczniczych.

Sentencja

1) Postępowanie zostaje umorzone zakresie, w jakim skarga jest skierowana przeciwko decyzjom Komisji C(2010) 2204 i C(2010) 2208 z dnia 29 marca 2010 r. oraz przeciwko decyzjom Komisji C(2010) 6429 i C(2010) 6436 z dnia 16 września 2010 r.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) Acino AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 30 z 29.1.2011.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Schönberger przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-186/11) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Prawo do składania petycji — Petycja złożona do Parlamentu Europejskiego — Petycja uznana za dopuszczalną — Decyzja zamykająca procedurę rozpatrywania petycji — Akt niezaskarżalny — Niedopuszczalność)

(2013/C 114/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Peter Schönberger (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat O. Mader)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Waldherr i U. Rösslein, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji ds. Petycji Parlamentu Europejskiego z dnia 25 stycznia 2011 r. w sprawie rozpatrzenia petycji, uznanej za dopuszczalną, złożonej przez skarżącego w dniu 2 października 2010 r. (petycja nr 1188/2010).

Sentencja

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Peter Schönberger pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Parlament Europejski.

(¹) Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — FairWild Foundation przeciwko OHIM — Wild (FAIRWILD)

(Sprawa T-247/11) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Słowny znak towarowy FAIRWILD — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy WILD — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2013/C 114/53)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: FairWild Foundation (Weinfelden, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci P. Neuwald i S. Müller)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: K. Klüpfel, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Rudolf Wild GmbH & Co. KG (Eppelheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Franke)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 marca 2011 r. (sprawa R 1014/2010-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Rudolf Wild GmbH & Co. KG a FairWild Foundation.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) FairWild Foundation zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 238 z 13.8.2011.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Polska przeciwko Komisji(Sprawa T-370/11) ⁽¹⁾

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 2003/87/WE — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych — Przejściowe zasady dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji od roku 2013 — Wskaźniki stosowane do obliczania przydziału uprawnień do emisji — Równość traktowania — Proporcjonalność)

(2013/C 114/54)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Szpunar, B. Majczyna, C. Herma i M. Nowacki, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. White, K. Herrmann i K. Mifsud-Bonnici, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 130, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 7 marca 2013 r. — Di Tullio przeciwko Komisji(Sprawa T-39/12 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Członkowie personelu tymczasowego — Urlop na czas pełnienia służby krajowej — Artykuł 18 WZIPW — Skutki wyroku w czasie)

(2013/C 114/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Roberto Di Tullio (Rovigo, Włochy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci S. Woog i T. Bontinck, następnie adwokat T. Bontinck)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Currall i V. Joris, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) wydanego w dniu 29 listopada 2011 r. w sprawie F-119/10 Di Tullio przeciwko Komisji (dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze), mające na celu uchylenie tego wyroku

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) R. Di Tullio pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w ramach postępowania w niniejszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 14.4.2012

Postanowienie Sądu z dnia 26 lutego 2013 r. — Castiglioni przeciwko Komisji(Sprawa T-591/10) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga o odszkodowanie — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Procedura przetargowa — Budowa, przebudowa i utrzymanie budynków i infrastruktury w placówce w Isprze Wspólnego Centrum Badawczego — Kryteria wyboru — Odrzucenie oferty złożonej przez oferenta i decyzja o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi — Nowe zarzuty — Skarga częściowo oczywiście pozbowiona podstawy prawnej i częściowo oczywiście niedopuszczalna)

(2013/C 114/56)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Castiglioni Srl (Busto Arsizio, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Turri)

Strona pozwana: Komisja (przedstawiciele: początkowo: S. Delaude i N. Bambara, następnie S. Delaude i F. Moro, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata D. Gullo)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 października 2010 r. odrzucającej ofertę przedstawną przez stronę skarżącą w ramach postępowania przetargowego ISM/2010/C05/004/0C w zakresie wielokrotnej umowy ramowej o roboty budowlane oraz prace związane z przebudową i utrzymaniem budynków i infrastruktury w placówce w Ispirze Wspólnego Centrum Badawczego Komisji oraz decyzji o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi i ogłoszenia o zamówieniu, a także wnioski o odszkodowanie.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna, a w pozostałej części zostaje oddalona jako w sposób oczywisty pozbawiona podstawy prawnej.
- 2) Castiglioni Srl zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania w przedmiocie środków tymczasowych.

(¹) Dz.U. C 55 z 19.2.2011.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — Club Hotel Loutraki i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-57/13)

(2013/C 114/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Club Hotel Loutraki (Loutraki, Grecja), Vivere Entertainment AE (Ateny, Grecja), Theros International Gaming, Inc. (Patra, Grecja), Elliniko Casino Kerkyras (Ateny), Casino Rodos (Rodos, Grecja) i Porto Carras AE (Alimos, Grecja) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji COMP F3/MC/erg*2012/127386 z dnia 29 listopada 2012 r. odrzucającej skargę wniesioną przez skarżących do Komisji w dniu 4 kwietnia 2012 r., dotyczącą pomocy państwa przyznanej OPAP przez Grecję;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa skarżących do bycia wysłuchanym ustanowionego w art. 108 ust. 2 TFUE w wyniku tego, że Komisja nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 4 ust. 4, art. 6 i 20 rozporządzenia nr 659/1999, co stanowi nadużycie władzy.

— Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 i nast. rozporządzenia w ten sposób, że co do istoty prowadziła formalne postępowania wyjaśniające, nie spełniając jednak jego wymagań formalnych, pozbawiając przez to skarżących i wnoszących skargę do Komisji, jak też inne zainteresowane strony ich prawa do bycia wysłuchanym.

— Posiłkowo skarżący podnoszą, że naruszone zostały ich prawa do zapoznania się ze sprawą podczas wstępnego postępowania wyjaśniającego.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i prawa skarżących do dobrej administracji zgodnie z odpowiednio art. 296 TFUE i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

— Pomijając wszystkie istotne dane i liczby gospodarcze, zaskarżona decyzja nie ujawnia jasno i jednoznacznie sposobu rozumowania Komisji, tak aby skarżący mogli zapoznać się z powodami, które doprowadziły do stwierdzenia, że rozpatrywane środki nie stanowią pomocy państwa. Braków tych nie można tłumaczyć odesłaniem do obowiązku zachowania tajemnicy handlowej.

— Skarżący kwestionują też poufny charakter istotnych wielkości gospodarczych.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa skarżących do skutecznej ochrony sądowej przewidzianej w art. 6 europejskiej Konwencji ochrony praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) i w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

— Prawo skarżących do skutecznej ochrony sądowej zostało naruszone z tych samych powodów co przedstawione w zarzucie drugim. Skarżący napotykać trudności w bezpośrednim podważaniu istoty zaskarżonej decyzji, gdyż nie mogą w żaden sposób zapoznać się z łączącym u jej podstaw rozumowaniem, które opiera się jedynie na danych gospodarczych, które wszystkie są niejawnne.

4) Zarzut czwarty dotyczący rażącego naruszenia prawa przy stwierdzeniu zgodności VLT Agreement wraz z załącznikiem i stwierdzeniu, że nie powoduje to korzyści gospodarczej dla OPAP.

— Przyznanie korzyści gospodarczych jako formalny wymóg istnienia pomocy państwa należy oceniać w ramach odrębnego rynku, a nie po łącznym rozpatrzeniu z innymi podobnymi środkami przyznanymi temu samemu odbiorcy, lecz na innym rynku, niezależnie od tego, czy te inne środki są porównywalne z pierwszymi. W przeciwnym razie ochrona konkurencji byłaby wysoce niepełna.

— W każdym razie takiej łącznej oceny nie można prowadzić w odniesieniu do środków stosowanych w różnych okresach.

Skarga wniesiona w dniu 29 stycznia 2013 r. — Club Hotel Loutraki i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-58/13)

(2013/C 114/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Club Hotel Loutraki (Loutraki, Grecja), Vivere Entertainment AE (Ateny, Grecja), Theros International Gaming, Inc. (Patra, Grecja), Elliniko Casino Kerkyras (Ateny), Casino Rodos (Rodos, Grecja), Porto Carras AE (Alimos, Grecja), Kazino Aigaiou AE (Syros, Grecja) (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2012) 6777 wersja ostateczna z dnia 3 października 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA 33988 (2011/N);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa skarżących do bycia wysłuchanym ustanowionego w art. 108 ust. 2 TFUE w wyniku tego, że Komisja nie wszczęła formalnego postę-

powania wyjaśniającego zgodnie z art. 4 ust. 4, art. 6 i 20 rozporządzenia nr 659/1999, co stanowi nadużycie władzy.

— Komisja naruszyła art. 108 ust. 2 TFUE i art. 4 i nast. rozporządzenia w ten sposób, że co do istoty prowadziła formalne postępowania wyjaśniające, nie spełniając jednak jego wymagań formalnych, pozbawiając przez to skarżących i wnoszących skargę do Komisji, jak też inne zainteresowane strony ich prawa do bycia wysłuchanym

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i prawa skarżących do dobrej administracji zgodnie z odpowiednio art. 296 TFUE i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

— Pomijając wszystkie istotne dane i liczby gospodarcze, zaskarżona decyzja nie ujawnia jasno i jednoznacznie sposobu rozumowania Komisji, tak aby skarżący mogli zapoznać się z powodami, które doprowadziły do stwierdzenia, że rozpatrywane środki nie stanowią pomocy państwa. Braków tych nie można tłumaczyć odesłaniem do obowiązku zachowania tajemnicy handlowej.

— Skarżący kwestionują też poufny charakter istotnych wielkości gospodarczych.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa skarżących do skutecznej ochrony sądowej przewidzianego w art. 6 europejskiej Konwencji ochrony praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) i w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

— Prawo skarżących do skutecznej ochrony sądowej zostało naruszone z tych samych powodów co przedstawione w zarzucie drugim. Skarżący napotykać trudności w bezpośrednim podważaniu istoty zaskarżonej decyzji, gdyż nie mogą w żaden sposób zapoznać się z leżącym u jej podstaw rozumowaniem, które opiera się jedynie na danych gospodarczych, które wszystkie są niejawne.

4) Zarzut czwarty dotyczący rażącego naruszenia prawa przy stwierdzeniu zgodności VLT Agreement wraz z załącznikiem i stwierdzeniu, że nie powoduje to korzyści gospodarczej dla OPAP.

— Przyznanie korzyści gospodarczych jako formalny wymóg istnienia pomocy państwa należy oceniać w ramach odrębnego rynku, a nie po łącznym rozpatrzeniu z innymi podobnymi środkami przyznanymi temu samemu odbiorcy, lecz na innym rynku, niezależnie od tego, czy te inne środki są porównywalne z pierwszymi. W przeciwnym razie ochrona konkurencji byłaby wysoce niepełna.

— W każdym razie takiej łącznej oceny nie można prowadzić w odniesieniu do środków stosowanych w różnych okresach.

Odwołanie wniesione w dniu 30 stycznia 2013 r. przez BT od postanowienia wydanego w dniu 3 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-45/12 BT przeciwko Komisji

(Sprawa T-59/13 P)

(2013/C 114/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: BT (Bukareszt, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat N. Visan)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- Uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 3 grudnia 2012 r. w sprawie F-45/12;
- Ponowne rozpoznanie sprawy i uwzględnienie skargi skarżącej/wnoszącej odwołanie; oraz
- Obciążenie pozwanej/drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia jednej z zasad rządzących postępowaniem administracyjnym, a mianowicie zasady inicjatywy, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, iż skarga nie zawierała żądań, nie badając z własnej inicjatywy braku zgodności z prawem decyzji zaskarżonej w pierwszej instancji, która nie ograniczała się do podstaw wskazanych przez wnoszącą odwołanie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 6 ust. 1 [Europejskiej Konwencji Praw Człowieka] i art. 47 akapit 1 i 2 Karty praw

podstawowych Unii Europejskiej. Naruszenia zasady „dostępu do sądu” oraz zasady bezstronności sądu, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej odrzucił skargę wnoszącej dowołanie jako oczywiście niedopuszczalną nie umożliwiwszy jej poprawienia/uzupełnienia skargi, które to prawo jest zapisane i uznawane w prawodawstwie każdego europejskiego państwa, jak również sądów europejskich (np. Europejskiego Trybunału Praw Człowieka).

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa „dostępu do sądu”, również w postaci tego, że Sąd nie zgodził się na złożenie repliki na odpowiedź na skargę pozwanej — i to pomimo faktu, że skarżąca/wnosząca odwołanie wyraźnie występowała o drugą wymianę pism procesowych. Odmowa (zgody na złożenie repliki) pozbawiła wnoszącą odwołanie szansy naprawienia podnoszonego przez Sąd uchybienia — i to w czasie, gdy wnosząca odwołanie nie mogła już wszcząć nowej sprawy, która spełniałaby wymogi prawne, gdyż upłynął termin do złożenia skargi (art. 78 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej).
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady prawa do bronienia swojej sprawy przed sądem i naruszenia zasady jawności postępowania, ze względu na to, że nie było jawnej rozprawy; zasada ta zapisana jest w regulaminie postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej i w art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.
- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady słuszności w postępowaniu, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej nie wysłuchał wnoszącej odwołanie w odniesieniu do przyczyny niedopuszczalności jej skargi (art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka).
- 6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 21 akapit 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 44 akapit 1 lit. c) regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej zastosował w rzeczywistości „zasadę krystalizacji postępowania”, uznając, że skarga nie zawiera żądań.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący tego, że obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami, podczas gdy Sąd nie orzekał co do istoty sprawy, gdy jednocześnie wnosząca odwołanie nie jest w stanie się samodzielnie utrzymać wskutek rozwiązania umowy zatrudnienia z Komisją Europejską, narusza art. 89 § 6 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej, zgodnie z którym „w przypadku umorzenia postępowania rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zależy od uznania Sądu”.

Skarga wniesiona w dniu 11 lutego 2013 r. — InterMune UK i in. przeciwko EMA

(Sprawa T-73/13)

(2013/C 114/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: InterMune UK Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo); InterMune, Inc. (Brisbane, Stany Zjednoczone); i InterMune International AG (MuttENZ, Szwajcaria) (przedstawiciele: I. Dodds-Smith i A. Williams, Solicitors, T. de la Mare, Barrister i adwokat F. Campbell)

Strona pozwana: Europejska Agencja Leków

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności doręczonej przez pozwaną skarżącym w dniu 15 stycznia 2013 r. decyzji w sprawie ujawnienia określonych informacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾, w zakresie, w jakim wspomniana decyzja dotyczy ujawnienia przekazanych wcześniej pozwanej przez skarżących informacji, które nie są jeszcze publicznie znane; oraz
- Obciążenie pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżących oraz innymi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana nie wyważyła należyte interesów, czego wymaga art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, w sensie oceny, czy rzeczywiście istnieje interes publiczny przemawiający za ujawnieniem spornej informacji, który przeważa nad koniecznością ochrony interesów handlowych skarżących przed istotną szkodą, którą wywołałoby takie ujawnienie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana nie uwzględniła należyte innych ważnych czynników istotnych dla wymaganego przepisami prawnymi wyważenia interesów, w tym:
  - wymogów szczególnych regulacji Unii [zwłaszcza rozporządzenia (WE) nr 726/2004 ⁽²⁾, a w szczególności art. 14 ust. 11];
  - zobowiązań w zakresie interpretacji przy tworzeniu prawa Unii ciążyących na instytucjach Unii Europejskiej na mocy art. 39 ust. 3 TRIPS (Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej);

— podstawowych praw własności i poszanowania życia prywatnego, chronionych Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej, ocenianych w świetle starannego badania wszystkich istotnych okoliczności faktycznych, umożliwiające dokonanie uwzględniającej te okoliczności analizy proporcjonalności; oraz

— obowiązku stosowania się do własnych opublikowanych wytycznych i polityk dotyczących wagi ochrony poufnych informacji handlowych.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że gdyby pozwana należyte interesy oraz rozważyła wszelkie istotne czynniki, jedynym zgodnym z prawem, proporcjonalnym czy rozsądnym wnioskiem byłoby uznanie, że spornej informacji nie należy ujawniać.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004 L 136, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2013 r. — Zjednoczone Królestwo przeciwko EBC

(Sprawa T-93/13)

(2013/C 114/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: K. Beal, QC, i E. Jenkinson, pełnomocnik)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności części decyzji europejskiego Banku Centralnego z dnia 11 grudnia 2012 r. zmieniającej decyzję EBC/2007/7 w sprawie warunków uczestnictwa w systemie TARGET2-ECB (decyzja EBC/2012/31) (Dz.U. 2013, L 13, s. 8);

- stwierdzenie nieważności części wytycznych Europejskiego Banku Centralnego z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie transeuropejskiego zautomatyzowanego błyskawicznego systemu rozrachunku brutto w czasie rzeczywistym (TARGET2) (wytyczne EBC/2012/27) (Dz.U. 2013, L 30, s. 1);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

- 1) W zarzucie pierwszym strona skarżąca twierdzi, że EBC nie posiadał kompetencji do opublikowania zaskarżonych aktów, albo wcale, albo bez wydania przez Radę, względnie przez sam EBC, aktu prawnego takiego jak rozporządzenie.
- 2) W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżone akty de facto lub de jure nakładają wymóg rezydencji na rozliczeniowych partnerów centralnych (Central Clearing Counterparties, zwanych dalej „CCP”), którzy zamierzają prowadzić operacje rozliczeniowe lub rozrachunkowe w walucie EUR, przekraczające określoną wartość dzienną. Dodatkowo lub ewentualnie ograniczają lub stwarzają one ograniczenia bądź przeszkody dotyczące charakteru lub zakresu usług lub ilości kapitału, które mogą być dostarczane CCP mającemu siedzibę w państwie członkowskim spoza strefy euro. Zaskarżone akty naruszają wszystkie bądź niektóre z postanowień art. 48, 56 lub 63 TFUE, ze względu na to, że:
  - CCP mający siedzibę w państwie członkowskim spoza strefy euro, takim jak Zjednoczone Królestwo, będzie musiał przenieść swe centrum administracji i kontroli do państw członkowskich należących do Eurosystemu. Będą oni także musieli przekształcić się w osoby prawne uznawane w prawie krajowym innego państwa członkowskiego;
  - jeżeli CCP nie przeniosą swej działalności zgodnie z wymogami, to nie będą mieć dostępu do rynków finansowych w państwach członkowskich Eurosystemu albo na takich samych warunkach jak CCP mający siedziby na tych terytoriach, albo wcale;
  - CCP, którzy nie są rezydentami, nie będą mogli korzystać — wcale albo na tych samych warunkach — z udogodnień oferowanych przez EBC lub przez krajowe banki centralne (zwane dalej „KBC”) Eurosystemu;
  - w konsekwencji możliwość oferowania przez takich CCP usług rozliczeniowych lub rozrachunkowych w euro klientom w Unii będzie ograniczona albo nawet całkowicie wykluczona.
- 3) W zarzucie trzecim strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone akty naruszają art. 101 lub 102 TFUE w związku z art. 106 TFUE i art. 13 TUE, ponieważ:
  - wymagają one w praktyce, aby wszystkie operacje rozliczeniowe w walucie euro przekraczające określony

poziom przeprowadzane były przez CCP mających siedzibę w państwie członkowskim strefy euro;

- w praktyce nakładają one na EBC lub strefę euro lub KBC wymóg, aby nie dostarczały rezerw w walucie euro do CCP mających siedziby w państwach członkowskich spoza strefy euro, jeżeli rezerwy te przekraczają ustalone w decyzji progii.

- 4) W ramach zarzutu czwartego strona skarżąca podnosi, że wymóg, aby CCP mający siedzibę w państwach członkowskich spoza strefy euro uzyskiwali odrębną osobowość prawną i przenosili swą siedzibę stanowi bezpośrednią lub pośrednią dyskryminację ze względu na przynależność państwową. Wymóg ten narusza także wynikającą z prawa Unii ogólną zasadę równości, gdyż CCP mający siedziby w różnych państwach członkowskich traktowani są w odmienny sposób bez żadnego obiektywnego uzasadnienia.
- 5) Zarzut piąty dotyczy okoliczności, że zaskarżone akty naruszają przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. 2012 L 201, s. 1).
- 6) W zarzucie szóstym strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone akty naruszają wszystkie lub niektóre z postanowień art. II, XI, XVI i XVII Układu Ogólnego w sprawie Handlu Usługami (General Agreement on Trade in Services, GATS).
- 7) Zarzut siódmy dotyczy okoliczności, że bez przyjmowania na siebie obowiązku udowodnienia, iż nie istnieje interes publiczny uzasadniający takie ograniczenia (to na EBC spoczywa obowiązek wykazania, że spełnione są przesłanki zastosowania odstępstwa, jeśli zamierza powołać się na ich istnienie), Zjednoczone Królestwo uważa, iż żadne względy interesu publicznego, na które powołał się EBC, nie spełniają wymogu proporcjonalności, gdyż istnieją mniej restrykcyjne środki zapewnienia kontroli nad instytucjami finansowymi mającymi siedzibę w Unii, lecz poza strefą euro.

Odwołanie wniesione w dniu 17 lutego 2013 r. przez Ioannis Ntouvas od wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-107/11 Ntouvas przeciwko ECDC

(Sprawa T-94/13 P)

(2013/C 114/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ioannis Ntouvas (Agius Stefanos, Grecja)
(przedstawiciel: adwokat V. Koliyas)

Druga strona postępowania: Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (Sztokholm, Szwecja)

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie F-107/11 Ntouvas przeciwko ECDC oddalającego skargę o stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny wnoszącego odwołanie za 2010 r. i obciążającego go całością kosztów postępowania;
- stwierdzenie nieważności decyzji zaskarżonej w pierwszej instancji; oraz
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi czternaście zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady prawa dotyczącej ciężaru dowodu i jego rozkładu w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uwzględnił wniosek drugiej strony postępowania o przedłużenie terminu na złożenie odpowiedzi na skargę w pierwszej instancji, mimo że druga strona postępowania nie przedstawiła dowodu na okoliczności, które według niej uzasadniały takie przedłużenie.
- 2) Zarzut drugi dotyczący materialnego błędu dotyczącego ustalenia faktycznego w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej ustalił, że datą doręczenia drugiej stronie postępowania skargi w pierwszej instancji był dzień 7 listopada 2011 r., a nie 4 listopada 2011 r.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący błędu w ocenie stanu faktycznego w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie odczytał i ocenił dokumenty w aktach sprawy odpierające argumenty wysunięte przez drugą stronę postępowania na poparcie jej wniosku o przedłużenie terminu na złożenie odpowiedzi na skargę w pierwszej instancji.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie uznał za „wyjątkowe” okoliczności, na które powołała się druga strona, wnosząc o przedłużenie terminu na złożenie odpowiedzi na skargę w pierwszej instancji.
- 5) Zarzut piąty dotyczący błędu w ustaleniach, a posiłkowo, w kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie ustalił, że wnoszący odwołanie nie wniósł o wydanie wyroku zaocznego, a posiłkowo, że jego oświadczenia nie stanowiły wniosku o wydanie wyroku zaocznego.
- 6) Zarzut szósty dotyczący błędu w ocenie dokumentów w aktach sprawy w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że dwa stanowiska w służbach drugiej strony postępowania znacząco się od siebie różniły.
- 7) Zarzut siódmy dotyczący błędu w ustaleniu ciężaru dowodu w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił ze względu na brak dowodów zarzut wnoszącego odwołanie, że co najmniej jednego z członków wspólnego komitetu ds. ocen dotyczył konflikt interesów, chociaż wspomniane dowody wynikały z dokumentów określonych w skardze w pierwszej instancji i swobodnie dostępnych dla drugiej strony postępowania; ewentualnie, Sąd nie dochował w charakterze sądu administracyjnego rozsądzającego spory pracownicze swojego obowiązku zarządzania koniecznych środków organizacji postępowania w celu uzyskania wspomnianych dokumentów. Ponadto Sąd błędnie rozpoznał podstawę prawną zarzutu wnoszącego odwołanie i błędnie zinterpretował art. 9 ust. 6 zasad wykonawczych nr 20 w sprawie ocen (zwanych dalej „zasadami wykonawczymi”), przyjętych przez dyrektora ECDC w dniu 17 kwietnia 2009 r.
- 8) Zarzut ósmy dotyczący błędnej interpretacji i niezbadania zarzutu dotyczącego braku reguł postępowania wspólnego komitetu ds. ocen ECDC.
- 9) Zarzut dziewiąty dotyczący przeinaczenia dowodów, a posiłkowo, klasyfikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał za niezasadny zarzut wnoszącego odwołanie, że wspólny komitet ds. ocen ECDC nie sprawdził okoliczności, do których sprawdzenia był zobowiązany na podstawie art. 9 ust. 4 zasad wykonawczych.
- 10) Zarzut dziesiąty dotyczący błędu w ocenie, a posiłkowo, błędnej klasyfikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał za wystarczające rozumowanie zawarte w opinii wspólnego komitetu ds. ocen ECDC.
- 11) Zarzut jedenasty dotyczący błędnej interpretacji zarzutu i błędu w klasyfikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej błędnie zinterpretował jako oczywisty błąd w ocenie zarzut wnoszącego odwołanie dotyczący niewystarczającego rozumowania zawartego w opinii wspólnego komitetu ds. ocen drugiej strony postępowania oraz uznał wspomniane rozumowanie za wystarczające.

- 12) Zarzut dwunasty dotyczący błędu w ocenie okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że zakwestionowane sprawozdanie z oceny nie było dotknięte oczywistym błędem w ocenie w odniesieniu do wydajności wnoszącego odwołanie pod względem realizacji nakładu pracy.
- 13) Zarzut trzynasty dotyczący błędnej klasyfikacji prawnej okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał za proporcjonalną krytykę w zakwestionowanym sprawozdaniu z oceny, mimo że druga strona postępowania w okresie podlegającym ocenie nie zwróciła uwagi wnoszącego odwołanie na rzekome problemy w jego postępowaniu.
- 14) Zarzut czternasty dotyczący błędu w ocenie okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Sąd do spraw Służby Publicznej uznał, że nakład pracy wnoszącego odwołanie był mniej znaczny, niż był w rzeczywistości.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2013 r. — Toshiba przeciwko Komisji

(Sprawa T-104/13)

(2013/C 114/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Toshiba Corp. (Tokio, Japonia) (przedstawiciele: J. MacLennan, Solicitor, adwokaci J. Jourdan, A. Schulz i P. Berghe)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. d) decyzji Komisji z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie COMP/39.437 — *Lampy do ekranów telewizyjnych i komputerowych*;
- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 lit. e) decyzji Komisji z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie COMP/39.437 — *Lampy do ekranów telewizyjnych i komputerowych*;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 lit. g) zaskarżonej decyzji lub, tytułem ewentualnym, obniżenie grzywny w zakresie, w jakim Sąd uzna za stosowne;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 lit. h) zaskarżonej decyzji lub, tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności

art. 2 ust. 2 lit. h), w zakresie, w jakim uznano w nim, że Toshiba jest solidarnie odpowiedzialna za zapłatę grzywny lub, tytułem ewentualnym, obniżenie grzywny w zakresie, w jakim Sąd uzna za stosowne;

- wydanie wszelkich innych rozstrzygnięć, jakie mogą okazać się właściwe w okolicznościach niniejszej sprawy;
- zasądzenie na rzecz skarżącej kosztów poniesionych w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja przypisała w niej Toshiba Corporation odpowiedzialność za naruszenie art. 101 TFUE w odniesieniu do okresu od dnia 16 maja 2000 r. do dnia 11 kwietnia 2002 r.
- 2) Zarzut drugi dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja przypisała w niej Toshiba Corporation odpowiedzialność za naruszenie art. 101 TFUE w odniesieniu do okresu od dnia 12 kwietnia 2002 r. do dnia 31 marca 2003 r.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja przypisała w niej Toshiba Corporation odpowiedzialność za naruszenie art. 101 TFUE w odniesieniu do okresu od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 12 czerwca 2006 r.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej Toshiba Corporation za solidarnie odpowiedzialną za uczestnictwo spółki Matsushita Toshiba Picture Display Co., Ltd. (zwanej dalej „MTPD”) w naruszeniu w odniesieniu do okresu od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 12 czerwca 2006 r.
- 5) Zarzut piąty, podniesiony tytułem ewentualnym w stosunku do zarzutu czwartego, dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej MTPD za odpowiedzialne za uczestnictwo w naruszeniu w odniesieniu do okresu od dnia 1 kwietnia 2003 r. do dnia 12 czerwca 2006 r.
- 6) Zarzut szósty dotyczący okoliczności, że zaskarżona decyzja jest błędna w zakresie, w jakim Komisja nałożyła w niej grzywnę w art. 2 ust. 2 lit. g) i art. 2 ust. 2 lit. h) lub, tytułem ewentualnym, popełniła błąd przy obliczaniu tych grzywien.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2013 r. — VTZ i in. przeciwko Radzie**(Sprawa T-108/13)**

(2013/C 114/64)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Volżskij trubnyj zavod OAO (VTZ OAO) (Wołżski, Rosja); Taganrogskij metallurgičeskij zavod OAO (Tagmet OAO) (Taganrog, Rosja); Sinarskij trubnyj zavod OAO (SinTZ OAO) (Kamieński Uralski, Rosja) oraz Severskij trubnyj zavod OAO (STZ OAO) (Polewskiej, Rosja) (przedstawiciele: J. Bellis, F. Di Gianni oraz G. Coppo, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1269/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. nakładającego ostateczne cło antidumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub ze stali pochodzących m.in. z Rosji w następstwie częściowego przeglądu okresowego, zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 w tej części, w jakiej odnosi się ono do sprzedaży, o której mowa w ust. 23-33 zaskarżonego rozporządzenia w zakresie dochodzenia przeglądanego;
- w konsekwencji częściowego stwierdzenia nieważności, o które skarżący wnoszą powyżej, obniżenie wysokości cła antidumpingowego nałożonego na grupę TMK z 28,7% do 13,6%;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) W zarzucie pierwszym strona skarżąca podnosi, że Rada bezprawnie opierała się na innych kryteriach niż te zawarte w stosownych przepisach celnych, aby zaklasyfikować rury, o których mowa w ust. 23-33 zaskarżonego rozporządzenia.
- 2) W zarzucie drugim strona skarżąca podnosi, że konkretne założenia, na których opierała się Rada stwierdzając, że rury, o których mowa w ust. 23-33 zaskarżonego rozporządzenia, nie są objęte kodem 7304 59 10, są błędne.
- 3) W zarzucie trzecim strona skarżąca podnosi, że w świetle szczególnych okoliczności tego przypadku, sam fakt, iż

rury, o których mowa w ust. 23-33 zaskarżonego rozporządzenia, były rzeczywiście wykorzystywane do produkcji rur i przewodów rurowych o innych przekrojach poprzecznych i grubościach ścianki dowodzi tego, że są one objęte kodem CN 7304 59 10.

Odwołanie wniesione w dniu 22 lutego 2013 r. przez Marię Concettę Cerafogli od wyroku wydanego w dniu 12 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-43/10 Cerafogli przeciwko EBC**(Sprawa T-114/13 P)**

(2013/C 114/65)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Wnosząca odwołanie: Maria Concetta Cerafogli (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- a w konsekwencji uchylenia:
  - stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 24 listopada 2009 r. oddalającej skargi wnoszącej odwołanie na dyskryminację i naruszanie jej godności, wywołane zachowaniem jej przełożonych, oraz, w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 24 marca 2010 r. oddalającej jej specjalne odwołanie;
  - uwzględnienie żądań wnoszącej odwołanie przedstawionych w jej odwołaniu w drodze administracyjnej, a konkretnie:
    - zaprzestania wszelkiej dyskryminacji i mobbingu wobec wnoszącej odwołanie, w postaci wypowiedzi ustnych, a także zlecanych zadań i stosowanych rozwiązań organizacyjnych;
    - wręczenia jej wycofania się na piśmie przez G. z jego obraźliwych i zawierających groźby wypowiedzi;
    - w każdym razie, przyznania zadośćuczynienia za krzywdę i odszkodowania za szkody materialne, których doznała, szacowanych ex aequo et bono na 50 000 EUR (za krzywdę) i 15 000 EUR (za szkodę materialną);

- nakazania EBC udostępnienia pełnego sprawozdania z wewnętrznego dochodzenia administracyjnego wraz z załącznikami, w tym protokołami z przesłuchań. Ponadto nakazania EBC udostępnienia również wszelkiej korespondencji między komitetem prowadzącym dochodzenie lub głównym prowadzącym dochodzenie a zarządem lub prezesem EBC;
  - nakazania wezwania dawnego doradcy ds. socjalnych strony pozwanej na świadka.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony, przeinaczenia informacji zawartych w aktach sprawy, naruszenia zasady proporcjonalności, naruszenia art. 20 rozporządzenia (WE) nr 45/2001⁽¹⁾ oraz naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego. W tym względzie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej naruszył prawo oraz naruszył jej prawo do obrony, uznając, że nie może ona powoływać się na obowiązek EBC przestrzegania prawa do obrony. Odmowna decyzja w sprawie jej wniosku o udzielenie wsparcia miała bowiem znaczący wpływ na jej interesy, a w dodatku postępowanie zostało „wszczęte” przeciwko wnoszącej odwołanie w rozumieniu orzecznictwa (sprawa Komisja przeciwko Lisrestal). Z uwagi na brak umożliwienia wnoszącej odwołanie zapoznania się z aktami sprawy, była ona również niezdolna do obrony swoich praw w odniesieniu do tych akt na zadowalających warunkach przed sądem europejskim, wskutek czego naruszone zostało również jej prawo do skutecznego środka prawnego.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego i obowiązku uzasadnienia przez sąd. W tym względzie wnosząca odwołanie zwróciła się do Sądu do spraw Służby Publicznej o nakazanie EBC przedstawienia zgodnie z art. 55 regulaminu postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej akt z dochodzenia wraz z załącznikami do sprawozdania z dochodzenia i protokołami z przesłuchań. W zaskarżonym wyroku odmówiono zarządzenia tych środków organizacji postępowania z naruszeniem prawa wnoszącej odwołanie do skutecznego środka prawnego oraz obowiązku uzasadnienia.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia mandatu komitetu oraz obowiązku wspomaganie, ze względu na to, że ustalenia obydwu postępowań odwoławczych (tj. dochodzenia i postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej) są bardzo ograniczone, gdyż wykazały one jedynie, że istnieli współpracownicy, którzy zgłosili fakt negatywnych wypowiedzi na temat wnoszącej odwołanie i jej pracy. Jednakże to miało się z zakresem jej wniosku o udzielenie wsparcia — a tym samym mandatem komitetu — w szczególności o ocenę ustaleń dotyczących negatywnych wypowiedzi na jej temat. Ponadto zaskarżony wyrok pomija niesprawiedliwy charakter tej sytuacji, w szczególności to, że wnosząca odwołanie nie była informowana o rzeczonych negatywnych opiniach, a przez to znalazła się w sytuacji niemożliwej do zaradzenia, w której godzono w jej reputację, a ona nie mogła się bronić.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 6 ust. 5 okólnika administracyjnego 1/2006 zarządu EBC z dnia 21 marca 2006 r. w sprawie wewnętrznych dochodzeń administracyjnych, ze względu na to, że w zaskarżonym wyroku błędnie uznano, że przekazanie sprawozdania z dochodzenia wraz z pełnymi aktami może mieć miejsce tylko w stosunku do prowadzącego dochodzenie.
- 5) Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia przez sąd obowiązku uzasadnienia, ze względu na to, że definicja oczywistego błędu w ocenie zawarta w zaskarżonym wyroku jest niezgodna z orzecznictwem Sądu. W zaskarżonym wyroku naruszono również zasady kontroli oczywistego błędu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001 L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 lutego 2013 r. — Dennekamp przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-115/13)

(2013/C 114/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gert-Jan Dennekamp (Giethoorn, Niderlandy) (adwokaci przedstawiciele: O. Brouwer i T. Oeyen)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 11 grudnia 2012 r. odmawiającej przyznania dostępu do: (i) wszystkich dokumentów wykazujących, którzy z obecnych członków Parlamentu Europejskiego są objęci dodatkowym systemem ubezpieczeń emerytalnych, (ii) wykazu nazwisk członków PE, którzy byli objęci dodatkowym systemem ubezpieczeń emerytalnych po sierpniu 2005 r., (iii) wykazu nazwisk członków obecnie objętych dodatkowym systemem ubezpieczeń emerytalnych, na rzecz których Parlament płaci comiesięczne składki. Decyzja ta została przekazana skarżącemu pismem o numerze referencyjnym A(2012)13180;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego zgodnie z art. 87 regulaminu postępowania przed Sądem, w tym kosztami poniesionymi przez interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący podnoszonego naruszenia art. 11 i 12 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także zastosowania z naruszeniem prawa art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾ w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 ⁽²⁾. Zdaniem skarżącego w zaskarżonej decyzji Parlament niesłusznie ogranicza wolność przekazywania i otrzymywania informacji wynikającą z art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) i prawo dostępu do urzędowych dokumentów wynikające z art. 42 karty poprzez błędne zastosowanie art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w związku z art. 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001, w zakresie w jakim:

- po pierwsze, Parlament błędnie uznał, iż skarżący nie podał wiarygodnych powodów uzasadniających konieczność przekazania danych osobowych zawartych w żądanych dokumentach;
- po drugie, Parlament błędnie ocenił, iż informacje o przynależności do dodatkowego systemu ubezpieczeń emerytalnych należą do sfery prywatnej danych członków PE;
- po trzecie, Parlament naruszył prawo uznając, iż uzasadniony interes danych członków PE przeważa nad koniecznością przekazania przedmiotowych informacji.

- 2) Zarzut drugi dotyczący podnoszonego niedopełnienia przez Parlament, wskutek naruszenia prawa, jego obowiązku odpowiedniego uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Zdaniem

skarżącego Parlament naruszył w ten sposób obowiązek uzasadniania aktów prawnych Unii Europejskiej wynikający z art. 296 TFUE.

-
- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).
  - ⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2013 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-125/13)

(2013/C 114/67)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri i S. Fiorentino, avvocati dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2012) 9448 wersja ostateczna z dnia 19 grudnia 2012 r., doręczonej w dniu 20 grudnia, w sprawie podwyższeń kapitału dokonanych przez spółkę SEA S.p.A. na rzecz SEA Handling SpA;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie strona skarżąca kwestionuje decyzję Komisji Europejskiej, w której instytucja ta uznała, że środki wprowadzone w życie przez SEA SpA, spółkę mającą koncesję na zarządzanie portami lotniczymi Mediolan Malpensa i Mediolan Linate, na rzecz kontrolowanej przez nią spółki SEA Handling SpA, której powierzono zarządzanie usługami obsługi naziemnej w tych portach lotniczych — które to środki polegały głównie na powtarzających się wkładach kapitałowych w celu pokrycia strat operacyjnych — stanowią pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad dobrej administracji i pewności prawa.
    - Strona skarżąca twierdzi w tym względzie, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem zasad dobrej administracji i pewności prawa, prowadząc tym samym do powstania u jej adresatów uzasadnionych oczekiwań co do zgodności z prawem środków, i to zarówno z powodu nadmiernego czasu trwania całego postępowania, a w szczególności wstępnego dochodzenia, jak i z powodu niejasnych ustaleń i zachowania Komisji w toku tego postępowania.
  - 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych w związku z naruszeniem prawa do bycia wysłuchanym i brakiem dochodzenia.
    - Strona skarżąca twierdzi w tej kwestii, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa do bycia wysłuchanym i prawa do obrony przysługujących stronom, ponieważ przedmiot dochodzenia Komisji został rozszerzony na okres, który nie stanowił przedmiotu decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego.
  - 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 i art. 108 ust. 3 TFUE oraz błędnego ustalenia okoliczności faktycznych, jak również istnienia braku w uzasadnieniu w kwestii możliwości przypisania władzom publicznym spornych środków.
    - Zdaniem skarżącego rządu Komisja błędnie przypisała w zaskarżonej decyzji sporne środki władzom publicznym, a w każdym razie nie przedstawiła odpowiedniego dowodu i wystarczającego uzasadnienia w tym względzie.
  - 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 i art. 108 ust. 3 TFUE oraz błędnego ustalenia okoliczności faktycznych, jak również istnienia braku w uzasadnieniu w kwestii możliwości przypisania władzom publicznym spornych środków.
    - Strona skarżąca twierdzi w tej kwestii, że Komisja błędnie przyjęła w zaskarżonej decyzji, iż zachowanie SEA jest niezgodne z kryterium rozważnego podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej, a w każdym razie nie przedstawiła odpowiedniego dowodu i wystarczającego uzasadnienia w tym względzie.
-

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 26 lutego 2013 r. — Labiri przeciwko EKES

(Sprawa F-124/10) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Obowiązek wspomagania — Artykuł 12a regulaminu pracowniczego — Mobbing — Dochodzenie administracyjne)

(2013/C 114/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Vassiliki Labiri (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, A. Coolen, J.N. Louis, É. Marchal i D. Abreu Caldas)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (przedstawiciele: M. Arsène i L. Camarena Januzec, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Troncosa Ferrera i F.M. Hilaire'a)

Przedmiot sprawy

Służba publiczna — Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o umorzeniu dochodzenia administracyjnego wszczętego wskutek skargi o mobbing złożonej przez stronę skarżącą.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji z dnia 18 stycznia 2010 r. sekretarza generalnego Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego.
- 2) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Vassiliki Labiri.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 26.2.2011, s. 34.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 26 lutego 2013 r. — Bojc Golob przeciwko Komisji

(Sprawa F-74/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Członek personelu kontraktowego — Umowa na czas nieokreślony — Rozwiązanie)

(2013/C 114/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aleksandra Bojc Golob (Domžale, Słowenia) (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues, A. Blot i C. Bernard-Glanz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Służba publiczna — Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów o rozwiązaniu zawartej ze skarżącą umowy o pracę na czas nieokreślony.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona i w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Aleksandra Bojc Golob pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011, s. 20.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 21 lutego 2013 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-113/11) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Artykuł 34 ust. 1 i 6 regulaminu postępowania — Skarga wniesiona faksem w terminie do wniesienia skargi — Odręczny podpis adwokata różny od podpisu umieszczonego na przesłanym pocztą oryginale — Przekroczenie terminu do wniesienia skargi — Oczywista niedopuszczalność)

(2013/C 114/70)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i J. Baquero Cruz, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferra)

Przedmiot sprawy

Służba publiczna — Żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej odmownej decyzji Komisji w sprawie wniosku skarżącego o zapłatę zaległego wynagrodzenia za sierpień 2010 r.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) L. Marcuccio pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 25 z 28.1.12, s. 69.

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-7/13)**

(2013/C 114/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat E. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie na decyzję wydaną w odpowiedzi na żądanie skarżącego, zatrudnionego w przedstawicielstwie Komisji w Antananarivo, Madagaskar, dotyczące zadośćuczynienia za trudności napotkane w ramach urzędowania się w ww. mieście

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez szefa wydziału Dyrekcji Generalnej Zasoby ludzkie i bezpieczeństwo w przedmiocie „żądania, na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego (nr akt 0/867/11), zadośćuczynienia za trudności napotkane w ramach urzędowania się w Antananarivo”, zgodnie z którą żądanie to zostało oddalone w oparciu o uzasadnienie, „iż przesłanki zadośćuczynienia za krzywdę” nie są spełnione, ponieważ z okoliczności wynika, iż „przedstawicielstwo użyło wszelkich sposobów dla rozwiązania napotkanych problemów, zleciło wykonanie dodatkowych prac w pierwotnym miejscu zakwaterowania i zaproponowało na czas tych prac alternatywne możliwości zakwaterowania”;
- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w odpowiedzi na zażalenie wniesione przez skarżącego, zgodnie z którą organ powołujący oddał jego zażalenie w oparciu o uzasadnienie, iż (i) „w niniejszej sytuacji administracji nie można zarzucić zawinionego działania, a tym bardziej działania niezgodnego z prawem”, (ii) skarżący „nie przedstawił

nawet namiastki dowodu doznania krzywd” i (iii) „zaskarżona decyzja jest wydana w oparciu o dowody dobrej woli administracji względem wnioskodawcy”, a zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ewentualny brak uzasadnienia może być konwalidowany przez adekwatne uzasadnienie przedstawione na etapie decyzji wydanej w odpowiedzi na zażalenie, co ma miejsce w niniejszej sprawie;

— zasądzenie od Komisji zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę skarżącego, kwoty, której wysokość została określona tymczasowo i z zastrzeżeniem możliwości jej podwyższenia bądź obniżenia w toku postępowania, na 30 000 EUR;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-18/13)**

(2013/C 114/72)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci D. Abreu Caldas, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o obliczeniu, na podstawie nowych ogólnych przepisów wykonawczych, wartości uprawnień emerytalnych nabytych przed wstąpieniem do służby.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 stycznia 2012 r. o obliczeniu wartości uprawnień emerytalnych nabytych przez stronę skarżącą przed wstąpieniem do służby Komisji;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji o oddaleniu zażalenia z dnia 13 listopada 2012 r. mającego na celu spowodowanie, by zostały zastosowane ogólne przepisy wykonawcze oraz współczynniki aktuarialne obowiązujące w chwili złożenia wniosku o przeniesienie praw emerytalnych;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2013 r. — ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-20/13)

(2013/C 114/73)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji oddalającej wniosek strony skarżącej o odszkodowanie za opóźnienie w sporządzeniu jej sprawozdań z oceny dotyczących lat 2008 i 2009.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej oddalającej w sposób dorozumiany wniosek skarżącego złożony w dniu 13 stycznia 2012 r.;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 20 listopada 2012 r. oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącego w dniu 24 lipca 2012 r.;
- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty ustalonej ex aequo et bono i tymczasowo na 1 EUR z tytułu poniesionej szkody i na 1 EUR z tytułu doznanej krzywdy;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 27 lutego 2013 r. — Kimman przeciwko Komisji

(Sprawa F-16/12) ⁽¹⁾

(2013/C 114/74)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 12.5.2012, s. 33.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 28 lutego 2013 r. — M przeciwko EMA

(Sprawa F-47/12) ⁽¹⁾

(2013/C 114/75)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 z 28.7.2012, s. 37.

CENY PRENUMERATY w 2013 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 420 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	910 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwi dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

